

ŞERMIN YAŞAR

CİNGO

BEN
İNSAN
DEĞİL MİYİM?

Resimleyen
Elif Balta Parks

Doğan Egmont

CİNGO

🐾 BEN İNSAN DEĞİL MİYİM? 🐾

ŞERMIN YAŞAR

Resimleyen
Elif Balta Parks

 **Doğan
Çocuk**
Okumak Gelecektir

Köpekler ikiye ayrılır:
İnsanların kendileri gibi olduğunu düşünenler
ve kendilerini insan zannedenler.

Cingo, kendini insan zannedenlerdendi...

NE ALAKASI
VAR
YAAAA?!

O gün arabaya bindiğimizde, ön koltuğa, babamın yanına oturdum ve kemerimi bağladım. Hiç kimse artık beni arka koltuğa oturtamaz. Çünkü büyüdüm ve hayatımın tamamını zaten arka koltukta geçirdim. Düşünsene, **tam on iki yıl** boyunca arka koltukta, babamın ensesini izleyerek yolculuk yaptım. Okula giderken babamın ensesi, alışverişe giderken babamın ensesi, sinemaya giderken **babamın ensesi**... Bazı günler sağ tarafa oturduğumda manzaram biraz değişiyordu. O zaman annemin topuzunu görüyordum. Tatile falan gittiğimiz uzun yolculuklarda ya babamın ensesi ya da annemin topuzu... Babamın saçlarının dökülmesine aşırı derecede şahit oldum. On iki yılda tepesinde bir tutam saç kalmadı. Ve on iki yaş doğum günü hediyesi olarak onlardan tek bir şey istedim. Yolculuklarda sadece yola bakmak! Dümdüz, tam karşıya... Kafamı sağa ya da sola çevirmeden sadece karşıya bakmak... Sanırım pahalı bir şey isteyeceğimi düşünmüşlerdi, şaşırdılar. Yeni bir bilgisayar, son model bir tablet, havalı bir bisiklet falan hayal etmişlerdi herhalde. İsteğimin sadece ön koltukta oturmak olduğunu öğrenince hemen kabul ettiler, bilseydim on bir yaş doğum günümde isterdim bunu. Böylece babamın ensesini bir sene daha az görmüş olurdum... Ama on bir yaş doğum günümde başka bir şey istemişim, çok daha önemli bir hediye...

Babam arabanın anahtarını çevirdi ve okul yolunda ilerlemeye başladık. Ana caddeye çıkmadan önce bir anda arkadan **mmmmmyyyk** diye bir ses ve hemen arkasından **paaaaat** diye bir gürültü duyuldu.

Babam ani bir frenle arabayı durdurdu. İkimiz de başımızı çevirip arka koltuğa baktık.

Yoktu! On bir yaş doğum günü hediyem yerinde yoktu!

Tüm çocukların hayali bir köpek sahibi olmaktır. Benim de öyleydi. Babamı ikna etmek zor olmadı, ama annem çok dirençli çıktı. Yaklaşık üç bin kez **“Bir köpeğimiz eksikti,”** dedi. Ortalama iki bin beş yüz defa **“Ben sana zor bakıyorum yaaaa, ne köpeği?”** dedi. Kaç kere **“Sizin dağınıklığınız bana yetip artıyor,”** dediğini saymadım bile. Ama on bir yaş doğum günümde ne hediye istediğimi sorduklarında, hiçbir şey istemediğimi söyledim.

Hiçbir şey! Evet, hiçbir şey! Ve almadılar. Sonraki bir ay boyunca boynum bükük gezdim. **“Neyin var?”** diye sorduklarında yüzlerine hüznü gözlerle baktım. Aslında keyfim gayet yerindeydi ama okulda da mutsuzluğum öğretmenlerimin dikkatinden kaçmadı. Tam da istediğim buydu. Sonunda rehber öğretmen, annem ve babam birlikte aynı odaya kapanıp derdime derman aramaya başladılar. Görünürde bir sorun yoktu onlara göre. Fakat üçü de aynı sorunun cevabını arıyordu: **“Ne oldu bu çocuğa böyle?”** Tüm bilgi, birikim ve deneyimlerine rağmen sorunun cevabını bulamadılar ve aslında en başında yapmaları gereken şeyi yaptılar: Bana sordular.

Boynumu bir kademe daha eğip şunları söyledim:

“Çok canım sıkılıyor. Keşke bir kardeşim olsaydı... Keşkeeeee!”

Rehber öğretmenin bana acıyan ve ebeveynlerimi suçlayan bakışları ile annemin babamın **“Ne yaptık biz böyle?”** bakışları karşılaştı ve bakışlar, **“Evladım başka bir şey iste bizden,”** olarak bana geri döndü. On bir yıl sonra huzura ermiş bir anne babadan kardeş istemek, onlardan çok şey istemektir. Uykusuz geceler, yerlerdeki oyuncaklar, durmadan ağlayan bir bebek, annemin kolundaki bebek çantası, babamın şiş gözleri, masanın üzerindeki ateş ölçeği, emzik ve biberon ikisinin de gözlerinin önünden film şeridi gibi geçti. Hüznü gözlerle, **“Yalvarırım başka bir şey iste,”**

der gibi baktılar yüzüme. Sesimi kısıtım, dudağımı büktüm ve gözlerimi uzaklara dikip vurucu cümlemi kurdum:

“Ya da en azından bir evcil hayvan... Mesela bir köpek!”

Annem ve babam bir hafta boyunca bana çeşitli önerilerle geldiler. Balık? Kuş? En olmadı, kedi? Olmadı. Kabul etmedim. Niye edeyim ki? Hedefime adım adım ilerlerken hiçbir pazarlığa tahammülüm yoktu. Aşırı direnç gösterdim. Günlerce salonun bir köşesinde sessizce oturdum. Anne babalar çocuklarının uslu durmasını, sakın ve uysal olmasını isterler. Hatta içlerinde, **“Keşke şu çocuğun bir kapatma düğmesi olsa da arada kapatıp açabilsek,”** diye düşünenler bile vardır. Ama yine de çocukları hasta olduğunda, mutsuz olduğunda, boynunu büktüğünde dayanamazlar; eski haline geri dönsün diye dua ederler. Biliyorum bunu. Bizimkiler de dayanamadılar. İki hafta sonra isteğimi kabul ettiler.

Ve sonunda, çiş geldiğinde arabanın koltuğuna işemeyecek kadar akıllı ama hareket ederken camından dışarı atlayacak kadar şapşal bir köpeğim oldu. Biz ona **Cingo** dedik.

Dur bir dakika, giden arabanın camından keyfimizden atlamıyoruz herhalde. Böyle bir şeyi kim bilerek, isteyerek yapar ki? Baştan başlayalım...

Sizin eve geldiğimde henüz çişimi tutmayı bilmiyordum, tamam mı? Ne bekliyordunuz ki? Evinize üç aylık bir köpek alacaksınız ve çiş geldiğinde kapıdan çıkıp çişini yapacak, sonra patilerini temizleyip tekrar eve gelecek... Bu ancak filmlerde olur Cango! Ya da rüyada! Her çişimi yaptığımda annen oflayıp pufladı. Yerleri silerken beni bakışlarıyla **yedi bitirdi**. Tutamıyorum kardeşim, kaslarım çalışmıyor. Konuşabilseydim annenin karşısına geçip “Sevgili Binnur Gocukoğlu, eğer bir bebeğiniz olsaydı o da çişini tutamayacaktı, onun da çişini kakasını böyle temizleyecektiniz. Bu bana has bir durum değil; tüm yavru köpekler çişini tutamaz, bunun bir eğitim süreci, bir adabı var. Hadi canım, bırak söylenmeyi de sil yerleri, geçecek bu günler,” derdim. Ama biliyorsun ki konuşamıyorum. O yüzden, çişimi yaparken dik dik annenin yüzüne bakıyordum. Bu onu daha da kızdırıyordu, ama elimden bir şey gelmiyordu Cango, anla beni! Sen bari anla!

Çiş eğitimi hakkında fikrini beyan etmemiş insan kalmadı. Aşağı mahalledeki bakkal, “Gazeteyi al, katla, işeyince poposuna poposuna vur, böylece yapmaması gerektiğini öğrenir,” dedi,

hatırlıyor musun? Neyse ki kimse bu öneriyi ciddiye almadı. Yani senin tuvalet eğitimi böyle mi verdiler Cango? İşeyince gazeteyle popona mı vurdular? Sen “kardeş” istedin de evlat yerine almadı mı bunlar beni eve? Sen evlatlarıysan ben neyim Cango? **Sen insansın da ben değil miyim?**

Öğrendim, zaman içerisinde öğrendim çişimi bahçeye yapmayı. Ama ilk zamanlar kavrayamamıştım. Koku duyum aşırı gelişmiş, çiş kokusu aldığım anda ben de işemek istiyordum. Mesela sabah kalkıyoruz, sen tuvalete gidiyorsun ya, sen daha sifona basmadan ben o kokuyu alıyordum. Benim de canım işemek istiyordu, hemen salıyordum. Sonra baban tuvalete girdiğinde canım tekrar işemek istiyordu. Sonra annen giriyordu ve bir kez daha işiyordum. Benim için çok zor günlerdi Cango, bilemezsin. Hatırlıyor musun, Nurgül Teyze’n bebeğiyle gelmişti. Bebeğin bezinden çiş kokuları yayılıyordu, siz kokuyu alamıyorsunuz tabii ama benim için gerçekten çok zordu. Kokuyu aldıkça işedim. “Bebeğin bezini değiştirin,” diye bebeğe doğru havladım durdum. Yine bana kızdılar. Hatta annen, “Bebeği kıskandı,” falan dedi. Yahu ben bir köpeğim, niye kıskanayım Nurgül’ün altı çişli bebeğini?

Sonra zamanla duruma alıştım. Kaslarım gelişti. Canım yine işemek istiyordu ama kendimi tutabiliyordum. O gün arabada da öyle oldu. Tamam, belki arabaya binmeden önce bahçeye çişimi yapsam yolda çişim gelmezdi. Ama araba görünce aklım başımdan gidiyor benim. Bayılıyorum arabalara. Bizim cins böyledir, araba görünce peşinden koşar, havlar, gider tekerleğine falan işer. Böyleyiz, genlerimizde var. Ben de kendime hâkim olamıyorum. O gün evden çıkınca sıkıştığımı anladım ben aslında. Ama baban arka kapıyı açınca bineyim mi yoksa çişimi mi yapayım, bilemedim. Ayrıca arabanın arka koltuğuna deli oluyorum Cango, sen neyini sevmedin anlamıyorum. **Babanın ensesi çok güzel.** Hele camı açıp da kafamı dışarıya

O gün, yani anne ve babama “Ya kardeş ya da bir köpek alın,” dediğim gün, rehber öğretmen bizimkilere bir evcil hayvan beslememin benim için aslında iyi olabileceğini söyledi. Babamın en sevdiği cümlelerin başında “Ne alakası var yaaa!” gelir. Fakat karşısındaki öğretmen olunca ona “Ne alakası var, açıklar mısınız acaba hocam?” falan dedi yutkunarak. Öğretmenimiz de sanki kollarında bir yavru köpek varmış da bizimkilerin kucağına bırakmak için can atıyormuş gibi öyle içten anlatmaya başladı ki herkes ikna oldu.

“Çocuklar evcil hayvanlarla birlikte sorumluluk duygusu kazanır,” dedi.

Eveet, kesinlikle haklıydı. **Çok sorumsuz biriydim** ve bu meselenin acilen çözülmesi gerekiyordu. Annem bütün gün evde, “Ne kadar sorumsuz bir çocuksun sen, çantanı ben topluyorum, yatağını ben topluyorum, arkanı ben topluyorum,” diye söyleniyordu. Evet, evet, acilen sorumluluklarımın farkına varmamı sağlayacak bir evcil hayvan lazımdı bana.

Sonra rehber öğretmen, “Evcil hayvan besleyen **çocukların bağışıklık sistemleri** daha güçlü oluyor,” dedi.

Evet, sürekli hasta oluyordum ve bundan da çok şikâyetçiymi bizimkiler. İşte, hep köpeğim olmadığı için. Olsaydı, bağışıklığım

güçlü olur, ben de hasta olmazdım.

Rehber öğretmen, “Çocukların sağlığı için fiziksel aktivite çok önemli. Özellikle köpekle birlikte yürüyerek fiziksel aktivite yaparlar ve daha sağlıklı olurlar,” dedi.

Ben fiziksel aktivite yapayım diye annemle babam kurslara dünyanın parasını veriyordu. Basketbola ayrı gidiyordum, yüzmeye ayrı... Hepsinin ayrı bütçesi var tabii. Bir köpek almamız resmen aile ekonomimize katkı sağlayacaktı. **Aklı olan gider köpek alır** demeye getirdi öğretmen. Mantıklı düşününce babamın aklına yattı. Annem de bir süre sonra ikna oldu.

Hep birlikte bir barınağa gittik ve yeni yavrulamış bir köpeğin yavrularından birini evlat edindik. Yedi kardeştiler. Samanların arasında hepsi miskin miskin yatıyor, patilerini yalayıp geriniyorlardı. İçlerinden bir tek Cingo üstümüze atladı, paçalarımızı ısırdı.

Annem içeri girmedi, bize kapıdan bakıyordu.

“Şunu seçin, baksanıza cin gibi,” dedi.

Daha sakın bir yavru seçebilirdik, ama anne sözü dinlemek lazım diye düşündük ve Cingo’yu istedik.

Annem, yıllar içerisinde sık sık o günü hatırlayıp “Hay dilimi eşekarısı soksaydı da şunu seçin demeseydim,” diyerek pişman olacaktı.

Biz Gocukoğlu Ailesi’yiz. Benim adım Can, o yüzden bana Cango

derler. Annemin adı Binnur, ona da Bingo diyoruz. Babamın adı Taner, onun da adı Tango. Cin gibi bir yavru köpeğimiz olduğu için ona Cingo adını verdik. Yolda gelirken kucağımda huzurla uyudu. Annemle babamın yüzünden düşen bin parça olsa da dünyalar benim oldu. Aylardır gülmeyen yüzüm bir anda güldü. Anne babaların tek istediğı çocuklarının mutlu olmasıdır ya hani, öyle derler, baktım bir süre sonra bizimkiler de gülmeye başladılar.

Mutluluk sahiden bulaşıcıydı. Sen mutluysan annen baban da mutlu oluyor, annen baban mutluysa sen de mutlu oluyorsun.

Ve Cingo hayatımıza işte böyle dâhil oldu.

Eskiden bir ailem vardı. Yedi kardeşlik, annem ve babamla birlikte barınakta yaşıyorduk. Bütün günümü onlarla samanların arasında yuvarlanarak geçiriyordum. Annem her gün bize, günün birinde ayrılacağımızı, hepimizi başka bir ailenin evlat edineceğini ve hayatımızın sonuna kadar mutlu yaşayacağımızı anlatıyordu. Her gün o başka aileyi bekliyorduk. Garip bir şekilde kimse gelmiyordu. Sonsuza kadar orada, samanlıkta kalacağımı düşünmeye başlamıştım.

Sonra bir gün birileri geldi. Bir çocuk hepimizle oynadı. Kadının biri, kapı aralığından beni göstererek “Şunu seçin,” dedi. Annemle, babamla ve kardeşlerimle vedalaştım.

“Keşke bu aile dünyanın en garip ailesi olsa, yedimizi birden evlat edinse ve hiç ayrılmasak,” diye düşündüm. Ama yedi yavru köpekli bir evde yaşamayı çok az insanoğlu hayal edebilirdi. O da bize denk gelmedi. Ve beni alıp evlerine getirdiler. İtiraf ediyorum, alışmam biraz zaman aldı ama iyi insanlar olduklarını çabuk anladım.

Size yeni ailemi, bizzat takdim edeyim:

Dünya tatlısı bir oğlan. Ben gelmesem sıkıntıdan patlayacakmış bu evde. Eskiden bütün gün tabletle oynuyor, ödev yapıyor, boş zamanlarında da televizyon izliyormuş. Ben geldim de kendine geldi. Yüzü gözü açıldı, yanaklarına kan geldi çocuğun. Resmen **pekmez etkisi** yaptım Cango'da. Benden önce annesi bu çocuğa kaşık kaşık pekmez yutturuyormuş. Sevmiyordu, ama annesi zorla yediriyordu. Bir gün bir pati attım pekmez şişesine, her yer yapış yapış pekmez oldu. Yeni bir şişe pekmez aldılar. İki kuyruk darbesiyle yıktım şişeyi. Kimse kimseye zorla bir şey yaptıramaz benim olduğum yerde. İçmek istemiyor işte çocuk, çok belli! Onu bahçeye çıkartıyorum, koşturuyorum ben. Başka çocuklarla arkadaş olmasını da sağladım, iyi oldu, sosyalleşti biraz. Sokaktan eve bir geliyor, yanaklar kıpkırmızı. **Al sana pekmez!** Cango'nun yaşam pekmeziyim! Resmen sağlıklı yaşam koçu oldum ben bu çocuğun.

Okula gidiyor Cango. Okuldayken onu çok özlüyorum. Beni de yanında götürür mü acaba diye sürekli arkasından uluyorum. Boğazım parçalanıyor havlamaktan, konu komşu isyanda. Alın beni şu okula, olsun bitsin diyorum, ama olmuyor.

Cango'nun annesi. Güzel ama asabi bir kadın. Herkese güler yüzlü, herkes çok seviyor onu. Ama bana gelince kaşları hemen çatılıyor. Bu durum biraz ağrıma gitse de takmamaya gayret

gelince kaşları hemen çatılıyor. Bu durum biraz ağrıma gitse de takmamaya gayret ediyorum.

Bingo, **resim öğretmeni**. Hafta **içi salı ve çarşamba**ları evde, diğer günler okulda. Evde olduğunda ben de

onunla kalıyorum. Şu sıralar benim bir portremi çiziyor. Ona modellik yapıyorum. Patilerimi önümde birleştiriyorum ve uzaklara bakıyorum. Tablonun ismini **Cingo Lisa** koymasını umuyorum.

Taner Gocukoglu,
nam-ı diğer

Cango'nun babası. Kendisi **bilgisayar mühendisi** ve **bir yazılım şirketi var**. Sakin bir adam. Bilgisayar gibi. Tuşlarına basınca çalışan biri. Tuşlarına basmadığın sürece kapalı duruyor. Koltuğunda oturuyor. Benim bu

eve gelmemle birlikte Tango'ya resmen format atıldı. Onu koltuğunda tek başına otururken gördüğümde hemen huzursuz edecek bir şeyler yapıyorum. yerinden kalkıyor.

Ben eve yerleştikten sonra bir hareket geldi bu Gocuklu Ailesi'ne. Bazen onlara bakıp bakıp **"Benden önce ne yapıyormuş acaba bunlar?"** diye düşünüyorum.

Dayımın düğünü nasıl kâbusa dönüştü?

İlk birkaç ayımız Cingo'nun sindirim ve boşaltım sistemini çözmekle geçti. "Belki midesi deliktir," diye düşünmedik desem yalan olur. Sürekli süt içiyordu, durmadan ve hiç nefes almadan. Kaptaki süt biter bitmez olduğu yere çişini yapıyordu!

Bir gece o kadar çok süt içti ki karnı davul gibi oldu. Ne yapacağımızı bilemedik. Karnını ovduk falan ama fayda etmedi. Koridora gidip yattı, karnını soğuk yere yaslayıp uyumayı seviyor Cingo. O öyle yere serilince biz de içeride televizyon izlemeye daldık. Sonra bir anda **GOOOOORRK!** diye bir ses duyduk. Hepimiz gök gürlüyor sanıp yerimizden fırladık.

Cingo, geğirmiş! Ardından, sabaha kadar gaz çıkardı.

Süt içtiği zamanlarda midesinde oluşan gazla tıp dol-
durabiliriz, öyle böyle değil. Ya kendimize gaz maskesi
alacaktık ya da Cingo'nun beslenmesini bir düzene so-
kacaktık. Neyse ki ona her istediğinde yemek vermeme-
miz gerektiğini öğrendik, artık o da bizim gibi öğünler-
de yiyor.

Cingo'yu ilk aylarda hiç yalnız bırakmadık. Parka gi-
derken bizimleydi, evde bizimle, arabada kucağımda.
Refleks olarak, kucağımdayken işemiyordu; bize bunu
hiç yaşatmamıştı. Yere bıraktığımız anda salıyordu
ama üstümüze hiç yapmamıştı. Buna güvendiğimiz
için arabadayken onu hep kucağımda tutuyordum. Aşı
için götürdüğümüzde veteriner, "Yavaş yavaş evde yal-
nız kalmaya alıştırsın," dedi. Biz de bunun için uygun
zamanı bekledik.

O gün, dayımın düğünü vardı. Cingo'yu düğüne gö-
türemeyeceğimiz için mecburen evde kalacaktı. Anne-
mi o güne dek hiç bu kadar stresli görmemiştim. Ona
ne oluyorsa? Damattan, gelinden, hatta herkesten
daha heyecanlıydı. Bütün gün telefonla konuştu; an-
neannemin telefonunu kapatıp kuaförü aradı, onu ka-
patıp teyzemi, onu kapatıp dayımı, onu kapatıp büyük

dayımı, düğün salonunu, gelini, dedemi ve davetlileri. "Ayyyy, şu akşamı bir atlatsak," cümlesinden başımız şişti.

Annem, babamın ve benim giyeceklerimi yatak odasındaki yatağın üzerine serip kapıyı kilitledi.

"O Cingo bu odaya girip bu kıyafetleri kırıştırırsa hepinizi yakarım," dedi.

Cingo dahil hepimiz kafa salladık.

Çok ciddiymi. **Yakardı.**

Sonra annem kuaföre gitti. Biz de Cingo'yla bahçeye indik. Cingo otların arasında delicesine koşturdu, yerlerde yuvarlandı, kaşındı, kendi kuyruğunu yakalamak gibi boş bir uğraşla dakikalarını geçirdi.

Annem yüzünde birkaç santim kalınlığında bir makyaj ve kabarık saçlarıyla eve geldiğinde bizi apartmanın bahçesinde oynarken buldu. O kadar çok süslenmişti ki arabadan inen kesinlikle o değildi. (Bence annemin makyajsız hali çok daha güzel, ama bunu ona söylemeyecek kadar akıllıyım.)

"Ayyy, sen daha hazırlanmadın mııı?" dedi ve ikimiz de tıpış tıpış peşinden gittik. Beni oyuncak erkek bebeğini giydiren kızlar gibi giydirdi, saçlarımı taradı, papyonumu taktı.

Aynanın karşında dikilen çocuk kesinlikle ben değildim. On bir yaşındayım, papyon nedir yaaa?

Ben hazırlanırken Cingo, patisiyle kulağını tutup ince ince havlamaya başladı. Sürekli kulağını tutuyor ve ağlıyordu. **Bir köpeğin gözyaşlarıyla** ilk kez o gün karşılaştım. Tüylerinin üzerinden süzülen bir sıra ıslaklık, Cingo'nun ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. Onu orada öyle bırakamazdık. Veterinere götürmemiz gerektiğini söyledim. Annem, "Yarın gideriz," dedi. Eğer kulağı ağrıyan ben olsaydım hemen doktora giderdik. Ama kulağı ağrıyan Cingo'ydu ve sırf hayvan diye bir gün acı çekmesini öneriyordu annem. Bunu asla kabul edemezdim.

Papyonumu çıkarttım ve "Eğer Cingo'yu veterinere götürmezsek evde kalırım," dedim.

Ailemle bu şekilde pazarlık yapmayı sevmiyorum. Gerçekten. Yani bunu hiçbir çocuk sevmez, ama bazen bizi mecbur bırakıyorlar. Ayrıca bunları biraz da onlardan öğrendik. "Ödevini yapmazsan tabletinle oynayamazsın," diyen bir anne babanın çocuğuydum. Onlar gibi davranıyordum.

Annemin gözlerinden ateş fışkırdı bunu duyunca ama benimle uğraşacak vakti yoktu. Hemen babamı aradı ama ona ulaşamadı. Sonunda Cingo'yu kucaklayıp birlikte veterinerine götürdük. Hemen papyonumu geri taktım. Anlaşma sağlanmıştı ve zaten düğüne daha üç saat vardı. Cingo yol boyunca ağladı ve kulağına dokunduğumda beni ısırmaya çalıştı.

Veteriner, dünyanın en komik üçlüsüyle karşı karşıyaydı. Gece elbiseli, topuklu ayakkabılı, makyajlı ve sürekli telefonla konuşan bir kadın, papyonlu bir oğlan ve kulağını tutarak ağlayan bir köpek...

Cingo'yu muayene odasını aldılar. O sırada annem, babama ulaşabildi. "Nasıl biter şarjın yaaaa, nasıl biter şarjın?!" diye üç beş kez sordu. Sanki telefon şarjlarının düğün günlerinde bitmeme garantisi vardı!

Bekleme salonunda tık tık tık tık tık diye bir ses yankılanıyordu. Annemin sinirden ve stresten bacağı titriyor, ayakkabısının topuğuyla resmen yeri dövüyordu

Veteriner asık bir yüzle yanımıza geldi

"Kulağına pisi pisi otu kaçmış "

"Neee?"

"Pisi pisi otu."

“O ne?”

“Pisi pisi otu işte, bir çeşit ot. Onu çıkartmamız lazım, aksi halde kulak zarına saplanır ve sağır olabilir.”

“E çıkartın o zaman. Acelemiz var bizim, çıkartın da gidelim.”

“Çıkartamam. Çok canı yanıyor ve kulağına dokunmamıza izin vermiyor. Anestezi altında çıkartacağız.”

“Ne yani? Ameliyat mı olacak?”

“Ameliyat değil, uyutup öyle çıkartacağız. Ayıldığında eve götürebileceksiniz.”

Annemle ikimiz birden aynı soruyu sorduk.

“Ne zaman ayılır?”

“Kendine tamamen gelmesi iki saati bulur.”

“İki saat miiiii?”

O kadar zamanımız yoktu. Ama çözüm üretmekte annemin üstüne yoktur.

“Peki baygınken eve götürebilir miyiz?”

“Tabii, götürebilirsiniz. Evde yavaş yavaş kendine gelir.”

Annem Cingo'nun velisi olarak birkaç imza attı ve Cingo'ya anestezi uyguladılar. O sırada yanında olmak istedim, uyurken patisinden tuttum. Dili dışarda uyuyordu.

İnce uçlu birkaç ameliyat aletiy-
le, Cingo'nun canını yakan **pisi**
pisi otunu kulağından çıkardı-
lar. Otu görünce tanıdım. Bah-
çede, Cingo'nun oynadığı yerde
bunlardan çok vardı, oynarken
kulağına kaçmış olmalıydı.

Cingo hâlâ uyuyordu. Onu kucağıma aldım. Bekle-
me salonuna geri döndüm. Annemin beni gördüğün-
de hemen Cingo'yu sormasını, "İyi mi, canı yandı mı?"
falan demesini bekliyordum. Ama o sadece "Papyonu
düzelt, yamulmuş," dedi. Düzeltebilmek için Cingo'yu
annemin kucağına vermek zorundaydım. Annem onu
elbisesine değıdirmemeye çalışarak kucağına aldı. Du-
vardaki aynada papyonumu düzeltiyordum ki aynadan
onları gördüm.

Cingo, herhalde anestezinin etkisiyle ishal olmuş.
tazyikli bir çeşme gibi kakalarını aşağıya doğru boşal-
tıyordu. Elbisesi, bacakları ve ayakkabıları batan an-
nemin çığlıkları binayı inletirken, donmuş bir vaziyette
aynadan onları izliyordum ve Cingo, dünyadan haber-
siz, dili dışarda uyuyordu.

Bunlar resmen
Gıcıkoglu Ailesi

Dur bir dakika, keyfimizden mi uyuduk Cango? Keyfimizden mi batırdık ortalığı? Sanki bilmiyorsun olanları. Senin dayın benim dayım değil mi? Sen düğüne gidiyorsun, ben niye evde kalıyorum? Bu nasıl kardeşlik böyle? Bekledim, son ana kadar bekledim. Bana da bir papyon ayarlarlar, beni de düğüne götürürler, dedim. Belki beni dansa kaldırırsınız, belki ben de sizinle **halay çekerim**, dedim. Ne vardı, halayda en sonda ben olsaydım? Götürmediniz.

O gün Bingo sizin kıyafetlerinizi yatağın üzerine serince, şimdi benim papyonu da koyacak, dedim. Ama o ne yaptı? Kapıyı kilitledi. Sanki çok meraklıydım sizin kıyafetlerinize! Beni götürmeyeceğinizi o an anladım.

Bahçede üzüntüden kendimi yerlere attım. Sen de beni oyun oynuyor zannettin. Eğer konuşabiliyor olsaydım **“Ben insan değil miyim? Ben niye düğüne gidemiyorum?”** derdim. Kendimi yerden yere atmalarım, “Ben de düğünde böyle göbek atmak istiyorum,” demekti. Kuyruğumu yakalamaya çalışmam, “Ben de halay çekeceğim, düğüne götürün,” demekti. Anlamadın. Sonra da o gıcık ot girdi, kulağıma saplandı.

Bazen sizin Gocukoğlu Ailesi değil de Gıcıkkoğlu Ailesi olduğunuzu düşünüyorum. Beni bu aileye neden aldınız? Kardeşin yok diye almadınız mı? Ben bu evin bireyi, bir küçük bebeği, tatlışkosu, mini miniciği, **UUUUYY** çooooook tatlıısı değil miyim? Benim hayalim bunlardı valla. Geceleri havlıyorum diye kızıyorlar. Hayır yani, küçük bir bebeğiniz olsaydı her gece ağlayacaktı, kapıyı açıp “Kapa çenenı bebek!” deyip kapatacak mıydınız? Beni de kucağınıza alın, pışpışlayın, “Hanımış Cingo,” deyin. Ben insan değil miyim?!

Banyo yaptırırken beni banyo tarağı diye bir lanet aletle yıkıyorsunuz. **Derim yüzölüyor, deriiiiim...** Bebeğiniz olsa ona kese mi atacaktınız? Beni de bebek yıkar gibi yıkayın, ufak ve nazik dokunuşlarla tenime

zarar vermeden yıkayın. Ben de bebe yağıyla masaj istiyorum belki, olamaz mı? Gaz çıkarıyorum, evet, çünkü beni çok rahatlatıyor. Gaz çıkarınca bütün camları açıp beni de havalanayım ve kokum çıksın diye balkona kapatıyorsunuz.

Bebğiniz gaz çıkarsa ensesinden tutup balkona mı koyacaktınız? Bana da **agucuk bugucuk** yapın...

"Gaj mı şıkarttın şen, tatlı köpecik, gaj mı şıkarttın, yeyim şenin popunu," falan deyin biraz yaaa. Benim de şımartılmaya ihtiyacım

var. "Çişim geldi," diyorum, zıp zıp zıplıyorum başınızda. "Dur şimdi Cingo, seninle uğraşamayız, işimiz var," diyorsunuz. Yani anlamıyorum, çocuğunuz çişim var dese, şimdi git sonra gel mi diyeceksiniz? Siz ne kadar ayrımcı insanlarsınız kardeşim... Köpek olabilirim, tamam ama, ben de insanım Gocukoğulları...

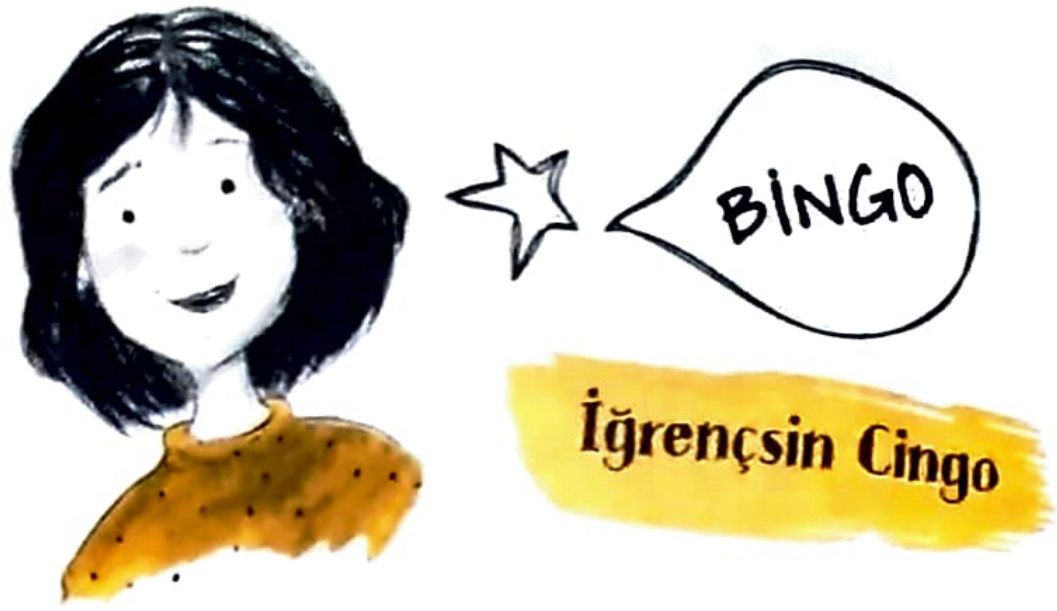
Fakat o nasıl ağrıydı öyle Cango yaaa? Beynimden çıktı resmen. Kulağıma dokunanı ısırarak istedim. Gö-

züm görmüyordu, seni de ısırabilirdim, veterineri de. Mecbur uyutmak zorunda kaldılar. Uyuyunca rahatladım. Sonra olanları hatırlamıyorum. İçimdeki bütün dışkıyı Bingo'nun ayaklarına boşalttığımdan haberim yok. Biliyorsun ben kucaktayken işeyip şey yapamıyorum. Bir stres oluyor insanda. Havuza işemek gibi bir şey bu. Birinin sana baktığını biliyorsun ve bu yüzden yapamıyorsun. Ama o an kendimde değildim ki. Salıvermişim.

Bu da benim, gelin ve damada düğün hediyem olsun Congo.

İçimden geldi. Çok içimden. Taa bağırsaklarımdan.
Kabul ediyorum, iğrencim Congo.

Bence de kabul etmelisin Cingo Efendi, ne kadar iğrenç olduğunu! Erkek kardeşimin düğünüydü ve ben aylarca bu düğüne hazırlandım. O elbiseyi diktirmek için günlerce terziye gittim geldim. Elbiseme uygun ayakkabı bulmak için saatlerce gezdim. Sonra ne oldu? Üzerinde köpek kakası lekeleri olan bir gece elbisesi ve ayakkabılarla düğüne katıldım. Ne kadar parfüm sıkarsam sıkayım, senin kokunu bastıramadım Cingo!

Hâlâ bu hataya nasıl düştüm bilmiyorum. Cango'nun bütün hayali bir köpek sahibi olmaktı. Bahçeli evimiz olsa alırdık, bakardık bahçede. Ama apartmanda üç odalı bir evde yaşıyorduk, biz zor sığıyorduk, sana gerçekten yer yoktu.

Cango zor büyüyen bir çocuktur. Bebekken çok ağ-

ları geceleri hiç uyumazdı. Ona hamileyken otuz kilo aldım ve kilolarımı veremedim. Cango'ya bakabilecek kimse olmadığı için o okula başlayana kadar çalışamadım. Ekonomik durumumuz sarsıldı. Üç sene boyunca uykusuz kaldık. Tango işe hep uykusuz gitti ve bu yüzden iki kez **işten kovuldu**, sonunda kendi şirketini açmak zorunda kaldı. Aynı şeyleri bir kez daha yaşamaktan korktuğumuz için Cango'ya bir kardeş yapamadık. Ama sonunda bizi çok fena sıkıştırdı, ya kardeş yapın ya da bana bir evcil hayvan alın diye directti. Keşke üç çocuk daha dünyaya getirseydim de seni kabul etmeseydim Cingo!

O gün veterinerden sonra eve geldik, yol boyunca ağladım sinirden. Dünyanın parasını vererek yaptırdığım makyajım senin yüzünden aktı. Elbisemi eve gelince temizlemeye çalıştım ama lekeler çıkmadı. Artık ne yediysen, nasıl yediysen, siyah elbisemin üzerinde yeşil yeşil kaldı kaka izlerin. Ayakkabılarımın içi bile yeşerdi! Ayakkabılarımı yıkamak zorunda kaldım, fakat yepyeni kırmızı ayakkabılarım yıkanınca iyice garip bir renk aldı. Ne yeni bir ayakkabı almaya ne de evdekileri boyamaya vaktim vardı, seni koridorda bırakıp apar

topar çıktık evden. Düğün, senin de tahmin edeceğin üzere, berbat geçti. Üzerimden resmen senin **yıyıp de sindiremediklerinin kokusu** yükseliyordu. Dans sırasında Tango burnunu tıkadı. Düğün boyunca sınırdan ağladım ve insanlar kardeşim evleniyor diye ağladığımı düşündüler.

O gece her şey bitip de eve geldiğimizde tüm komşuları bizim kapının önünde bulduk ve ne diyeceğimizi bilemedik.

Seni ilk kez evde yalnız bırakmıştık. Baygındın ve döndüğümüzde de hâlâ uyuyor olacağını hayal etmiştik. Seni koridora bırakıp diğer bütün kapıları kapatmıştık. Ayılmışsın. Ayılınca havlayarak bütün apartmanı başına toplamışsın. **Çişini yapıp üstünde sörf yapmışsın.** Kakayı yapıp patilerinle üstüne basmışsın. O patilerle kapılara tırmanmışsın, duvarları batırmışsın.

Kapıyı açtığımızda seni o pisliğin içinde otururken bulduk. Bütün komşular bize, seni eve kapatmış birer canavarmışsınız gibi

baktı. Ensenden tutup seni bahçeye yolladım ve tüm gece elbisemin eteklerini toplayıp ağlaya ağlaya yerleri çamaşır suyuyla yıkadım Cingo! Hem de dört kere...

Bence de iğrençsin Sayın Cingo Efendi!

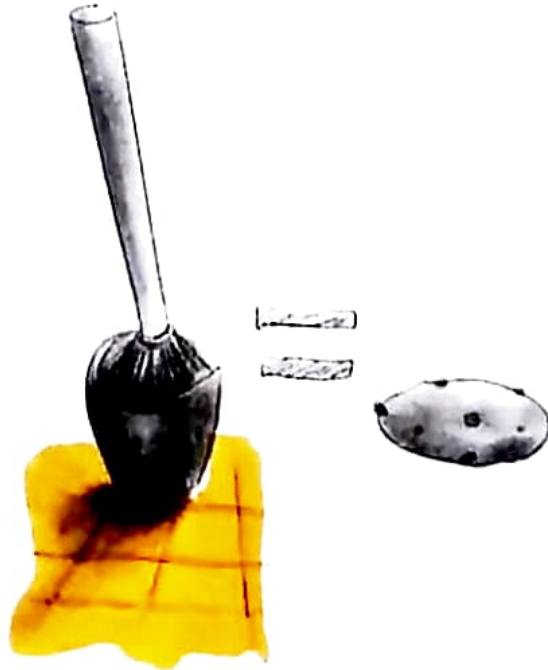
Hayatı öğreniyorum

Ne yapayım kardeşim? Korktum, tamam mı? Siz ameliyat olsanız, sizi anesteziyle uyutsalar da götürüp bir odaya kapatsalar? Kendinize geldiğinizde bir çay demleyip ohhh çekerek içer misiniz? Siz de ne yapacağınızı bilemezsiniz. Siz de oradaki bütün kapıları zorlarsınız. Siz de acaba şunun arkasında bana yardım edecek, bana sarılacak, beni çiçe götürecek biri var mı diye her kapıyı açmaya çalışırsınız. Boyunuzun ermediği yerlere zıplarsınız. Sesinizi duyurmak için, "Yardım edin!" diye bağırırsınız. Siz de gider bir köşede dökersiniz içinizi. Tamam, belki üstüne basmazsınız ama panik oldum yahu, yemin ederim panik oldum. Kapalı alan korkum var benim galiba, acaba beni bir doktora mı götürseniz? **Psikolojim mi bozuk benim yoksa yaaa?**

Sizin eve ayak uydurmaya çalışıyorum. Aslında kolay öğrenen biriyimdir. Yani elimden geleni yapıyorum. Mesela bir keresinde tuvalette enteresan bir şey gördüm. Sanırım adı... Neydi yaa? Hah! Tuvalet fırçası. Ne olduğunu anlamak için dişlerimle kavrayıp Cango'nun odasına götürdüm. Cango onu ağzımdan aldı ve bana kurabiye verdi, sonra da fırçayı götürüp yerine koydu. Ben de doğal olarak kurabiyeyi fırçayı getirdiğim için verdiğini düşündüm. Sonra belki bir kurabiye de o verir diye fırçayı Bingo'nun yatak odasına götürdüm. Sanırım yanlış öğrenme durumları olmuş...

Sonuç: Onca emeğime karşılık sadece bir kurabiye alabildim ve Bingo, yatak odasını çamaşır suyuyla temizlemek zorunda kaldı. Bana, "Bu hayvan tam bir baş belası," dedi.

Sanırım Bingo benden gerçekten hoşlanmıyor. Düşünüyorum, düşünüyorum, acaba bir şey yaptım da ona mı bozuldu, o yüzden mi sevmiyor beni diye. Ama bir türlü bulamıyorum. Acaba geçen gün misafirlerimiz gelecek diye evde temizlik yapılmıştı, halının üzerine işedim, ona mı bozuldu ki? Yooo sanmam, bunda kızacak bir şey yok, hep oluyor, alışmış olması lazım. Sabah uyandığında yere işemiştim, görmedi üstüne bastı, sanki biraz sinirlenir gibi oldu, ona mı tepki veriyor ki? Yooo, ona kızmaz, sildi geçti. Hıııı... Sahi tam kovayı yerine koydu, ben bir daha işedim, tam kırk beş saniye sürdü. Belki de buna bozulmuştur. Ama duuur, çişimin üzerine yattığım için beni yıkamak zorunda kaldı. Yıkarken çok şımardım, Bingo'nun üstü başı ıslandı. **duş jelini devirdim** falan, belki bunlara kızmıştır. Bilemiyorum yaaaa, bana göre bunlarda kızacak bir şey yok gibi, belki de Tango'ya falan kızmıştır, öfkesini benden çıkarıyordur. Biliyorum, kesin öyle. Çünkü gözlemlediğim kadarıyla insanlar hep böyle yapıyor. Genelde başka şeylere sinirleniyorlar ama sinirlerini çocuklarından çıkartıyorlar. Ben de Bingo'nun çocuğu sayılırım ya, o yüzden böyle yapıyor. Yoksa bana banyodan

çıktığımda salonda silkelenerek kendimi kuruttum diye kızmış olamaz yani...

Neden her yaptığım sorun oluyor anlamıyorum... Kötü biri değilim, işe yaramak için yaptığım her şey bana sorun olarak geri dönüyor. O düğün gecesinden sonra beni evde hiç yalnız bırakmadılar, buna cesaret edemediler galiba. Sonra, Tango beni iş yerine götürmeye başladı. Gündüzleri ofise gidiyorum. **Resmen bir iş köpeğiyim.** Sabah dokuz, akşam beş çalışıyorum.

Tango, dağınık kablolardan nefret eder. Sürekli kablo düzenleyici falan alıp bir şeyler yapıyor. Bir keresinde, gözüme yerdeki kablolar ilişti. Dedim Tango'ya iyilik olsun, şunları ortadan kaldırayım. Her gün bir saat kemirsem bir haftada bitiririm diye planladım. Kemirirken akşam oldu, arabaya bindik, eve giriyoruz. Hooop, bir telefon... Tango'nun asistanı.

"Eee... Taner Bey ofisteki alarm sistemi çalışmıyor..."

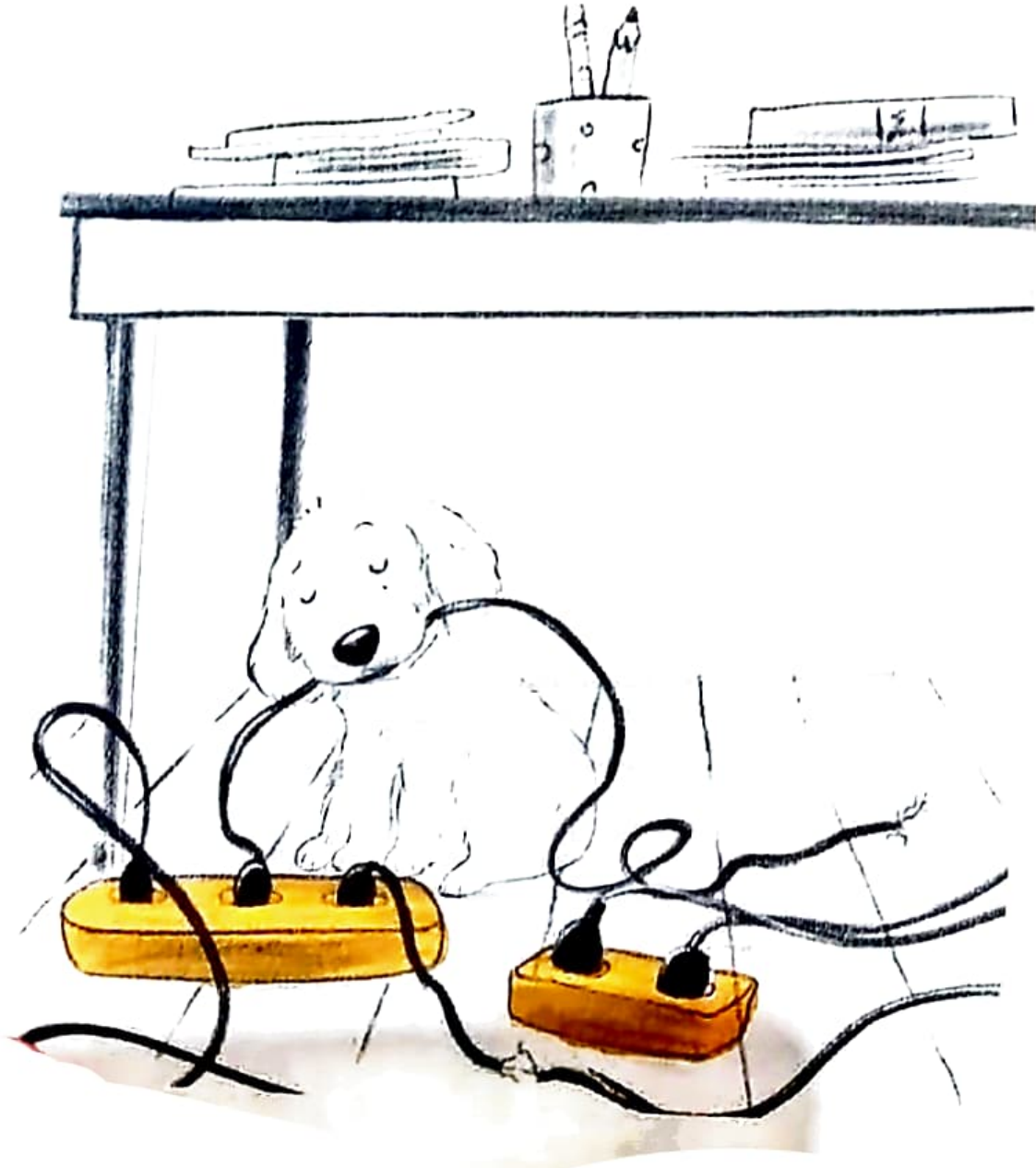
Bizimki, "Allah Allaaah, niye çalışmıyor ki?" falan derken bende şimşekler çaktı. Dedim "Eyvaahhh, bu benim işim..." Bu asistan kız da **ispiyoncu** mudur, nedir yaaa? Neyse, tekrar ofise döndük, kabloları yediğim

için alarm bozulmuş, yaptırdık.

O gün dersimi aldım, artık kimseye iyilik yok kardeşim. Herkes kablolarını kendi toplasın, şarj aletlerini kendi alsın fişten, duvar kâğıtlarını kendi söksn, ayak-kabılarını kendi kemirsin.

Bu insan milleti nankör arkadaş, ben onu bilir onu söylerim. Szm geri aldım, bence benim psikolojim yerinde, sorun kesin Gocukoglu Ailesi'nde.

Cingo ofiste de aynı

Sorun ne bizdeydi, ne de Cingo'da. Sorun, onun eğitimsiz olmasındaydı. Ona eğitim vermek için birtakım yöntemler denememiz gerekiyordu, aksi takdirde başımız beladan hiç kurtulmayacaktı...

Cingo'yu evde tek başına bırakamayacağımız için ofise getiriyordum. Başta herkesin hoşuna gitti. Ama sonra söylenmeye başladılar. Ve bir süre sonra, ofiste en sık kurduğumuz cümle "Cingo yapma!" oldu. Onu, "Cingo duuuur!", "Cingo dışarı çık!", "Cingoooooooo otuuuur!" cümleleri takip etti.

Yan dairede bir muhasebecinin ofisi vardı. Ofislerinde papağan besliyorlardı. Adını Napolyon koymuşlar. Papağana da tek bir kelime öğretmişler. Kuşçağıza ne söylersen söyle, karşılığında **"Para, para, para!"**

diyor. Sahibi olan muhasebeci, papağanı Napolyon'la öylesine övünüyor ki adamın ayrılmaz bir parçası olmuş. Her yere kafes elinde gidiyor.

Bizim ilk karşılaşmamız otoparkta oldu.

"Merhaba, yeni komşumuzsunuz anlaşılan," dedi.

"Evet," dedim. "Yazılım şirketimiz var, yeni taşındık."

"Ben Servet Mangıroğlu, muhasebeciyim. Bu da papağanım Napolyon. Napolyon, selam ver oğlum," diyerek papağanı bana doğru çevirdi.

"Para, para, para!" diye gakladı papağan.

Adam kocaman göbeğini hoplata hoplata pis pis güldü. Cebinden kuru dut çıkarıp saldı kafesin içine.

"Ohhh," dedim içimden, "üç paraya bir avuç kuru dut..."

Bu Napolyon, bunca yıl **para** dışında bir kelime öğrenememiş. Adam da çok mutlu zaten. Fakat bizim Cingo geldi, işler değişti. Bütün gün ofiste hep bir ağızdan bin kere "Cingo!" diyoruz. Camlar, kapılar açık. Her Cingo, bizim ağızımızdan çıkıp hooop diye Napolyon'un kulağına gidiyor.

Neticede, hayvan bir haftada Cingo demeyi öğrendi. Biz Cingo dedikçe, üç Cingo da yan daireden geliyor.

Servet Mangiroğlu camları kapıları kapadı, ofiste müzik açtı, ama iş işten geçmişti artık. Duymazsa belki unuttur diye tası tarağı toplayıp taşındı Servet Mangiroğlu.

Onlar taşındıktan sonra, bari yeni gelen komşuları, iş yerindeki personeli kaçırmayalım diye ofiste tedbirler almaya başladık. Cingo'nun, çalışma ortamına ayak uydurabilmesi için her türlü tedbiri aldık. Onu işe götürdüğüm günlerde tuvaletin kapısını kapalı tutuyorduk. Açık bulduğu anda, klozete kafasını gömüp oradan su içiyor ve çıkarken tuvalet kâğıdının bir ucundan tutup bütün ofisi dolanıyordu. Ona kaç kez **"Klozetten su içme!"** dediğimi hatırlamıyorum bile. Normal bir köpeğin bir tane mama, bir tane de su kabı olur. Bizimkinin on iki tane vardı ve her yere su koymuştuk. Ama Cingo yine de klozetten içmeyi tercih

ediyordu. Sonunda ton-
letlere "LÜTFEN ÇIKTIRIN
SONRA KAPILARI KİLİTLEYİN"
uyarısı astık. Çünkü Cingo
ziplayarak kapının kolunu
açabiliyordu.

Cingo kâğıt hastasıydı.

Görünce resmen krize giriyor ve hepsini parçalayana
kadar durmuyordu. Parçalanmış kâğıtları etraftan top-
lamak pek keyifli bir iş değildir hani. Fakat burası bir
iş yeriydi. İster istemez kâğıda ihtiyaç duyuyor ve tüm
dosyalarımızı en üst raflara kaldırıyorduk.

Bir gün iş yerine bir müşterimiz geldi. Şık giyimli, ha-
lif asabi, oldukça ciddi bir kadın. Fakat kadıncağının
ayakkabısı ayağını vurmuş olacak ki, ayakkabısının ar-
kasına kâğıt peçete sıkıştırmış. Gerçekten işe yarayan
bir yöntemdir. Tabii eğer etrafınızda Cingo yoksa!

Kadını kapıda karşıladık. Tüm çalışma arkadaşlarım
ve tabii Cingo.

Kadın, yerde kendisini selamlayan dört ayaklı yakı-
şıklıya bakıp "Ayyy, ne sevimli şeeey!" dedi.

Ama aynı anda Cingo onun ayağındaki kâğıt peçe-

ıyık fark etti! Şimdi kadının ayaklarına doğru atlayan
e o peçeteyi almaya uğraşan bir köpek, ne olduğunu
anlamadan ofisin içinde kaçan bir müşteri ve Cingo'yu
durdurmak için koşturan beş kişi daha hayal edin
Sonunda bizimkini yakaladık, sakinleşmesi için kadı-
nın ayağındaki peçeteyi isteyip ağzına tiktik ve müşteri
kaçtı gitti

Bir başka gün, tam da önemli bir toplantının orta-
sında, kapalı kapının ardından gelen bir kokuyla irkil-
dik. Müşterilerimiz ne olduğunu çok anlamasalar da
biz anlamıştık. Kibarca izin isteyip toplantıdan çıktık
ve Cingo'nun toplantı odasının kapısının önüne bı-
raktığı o kocaman kakayı temizleyip içeriye bolca oda
spreyi sıktıktan sonra geri döndük.

Cingo üzerine işediği için yeniden çıktı almak ve ha-
zırlamak zorunda olduğumuz dosyaları, bunu çözül-
sün diye dışarıya çıkardığımız ama henüz çözülmeden
Cingo'nun midesini bulan etleri, soğusun diye kapağı
açık bırakılan ama bize değil de Cingo'ya ziyafet olan
öğle yemeklerimizi saymıyorum. Yenmiş kablolardan
ve şarj aletlerinden, sokaktan köpek ve araba geçer-
ken deli gibi havladığı için şikâyete gelen komşuları-

mızdan, duvara yapıştırıp yanaklarını yaladığı misin-
nlerden, sakın sakın yatarken yanından geçen kimsin
bacaklarına bir patı atarak kaçırdığı ince çorapların
ise hiç bahsetmiyorum bile

Aldığımız tedbirler işe yaramıyordu. Cingo'nun şu
bir eğitime ihtiyacı vardı ve bu eğitimi bizim vermemiz
imkânsız görünüyordu. O yüzden Cingo'yu bir okula
göndermeye karar verdik. Köpeği olan bir arkadaşın
köpekler için özel bir eğitim alanı olduğundan bah-
setmişti. En yakın zamanda gidip orayla görüşecektim.
Cingo'nun kaydını yaptıracaktım.

Cingo parkta da aynı

Hafta sonları gittiğimiz bir park var. Alabildiğine yeşil bir alan ve ortasında bir süs havuzu var. İnsanlar buraya köpekleriyle de geliyorlar. Tasmaları açıldıktan sonra köpekler çılgınca koşturup birbirleriyle oynuyor. Sonra sahipleri, onlara "Tarçın, gel oğlum!", "Kemik, gel koçum!", "Çilek, gidiyoruz kızım!" falan diyor. Onlar da koşarak sahiplerinin yanına gidiyorlar ve gayet uysal bir şekilde arabalarına binip eve dönüyorlar.

Ben de Cingo'yla aynı şeyleri yaşamak istiyordum. Fakat tasmaını asla çıkaramıyorduk. Onu tasmayla bile idare edemiyordum. O kadar çok çekiştiriyordu ki annemler kolumun çıkmasından korkuyordu. O yüzden ona **iki tasma birden taktık. Birinden babam çekiyordu, birinden de ben.**

Diğer köpek sahipleri bize kinayan bakışlar atıyorlardı. Küçük bir köpeğe iki tasma takmak, tam da ayıplanacak bir davranış... Ama Cingo'yu tanımadıkları için böyle düşünmeleri çok normaldi.

Bir gün parka gittiğimizde, Tarçın, Çilek, Tork, Rox, Max ve diğer köpekler koşturuyorlardı. Bizimki tasmaını çekiştirmeye başladı.

Babama, "Hadi Cingo'yu salalım, en fazla ne olabilir ki? Koşturur ve onu yakalamamız biraz zaman alır," dedim.

Babam da "Haklısın, aynı şeyleri evde de yaşıyoruz. Cingo koşturuyor ve onu yakalamamız zaman alıyor," dedi.

Babamla birbirimize baktık, gülümsedik ve ani bir kararla ikimiz de tasmalarımızın kilidini açtık.

En fazla ne olabilirdi ki? En fazla ne olabilirdi ki? En fazla ne olabilirdi ki?

Bu soruyu sorarken epey düşünmeliydik ama babam da benim de hayal gücümüz Cingo'nunki kadar sınırsız değildi!

"Cingooooo duuuuuuuuuur!!!"

Ve Cingo, karşımızda piknik yapan ailenin piknik sepetine daldı. poğaçaları kapıp kaçtı. Kadın çığlık attı, başka yiyecek bir şeyleri sanıyorum ki yoktu. Fakat bunu düşünecek vaktimiz de yoktu.

"Cingooooo! Yapmaaaaaaaaaaaaa!!!"

Cingo, parkın ortasına **kocaman topak gibi bir kaka** bırakıp kaçtı. Parktaki güvenlik görevlisi ağzındaki düdüğü bize doğru öttürerek gelirken babam bağırdı.

"Cingooooo! Uzaaak duuuuuuuur!!!"

Cingo, sahibinin yanında uslu uslu yatmakta olan bir Rottweiler'ın önünden kemiğini alıp kaçtı. Rottweiler kemiğini geri almak için aniden kalkınca sahibi tasmasına hâkim olamadı ve yerlerde sürüklendi.

"Cingooooooooooooo!!!"

Ve Cingo, oyun oynayacağım diye Çilek'in üstüne atladı. Çilek havladı, Cingo havladı. Sonra Max geldi ve Tork ve Rox ve Tarçın ve adını bilmediğimiz diğer bütün köpekler. Ortalık bir anda güreşen ve birbirine saldıran

köpekler ve havlama sesleriyle doldu.

"Cingoooo, ayyyyuuuuu!"

Cingo havuza koşup kendini suya attı. Kavganın sonlandı ve bütün köpekler suya atladılar. Suyu soğuk atlayan, kemiğini bir kez daha kaptırmamak için ağzından bırakmayan Rottweiler oldu ve o kadar sert atladı ki **tabelayı yamulttu**. Tabelada "Köpeklerin havuza girmesi yasaktır. Aksi takdirde cezai işlem uygulanacaktır," yazıyordu.

Cingo'yu ancak havuz keyfi bittikten sonra yakalayabildik. İki tasmaını birden taktık. Sürekli kendini kurutmaya çalıştıkça biz de sıırıslıkla oldu. Babam tutanak tutan park görevlileriyle konuşurken Cingo'yu bir ağaca bağlamak zorunda kaldık. Biz korkudan, sıırırdan ve yorgunluktan titrerken Cingo ağacın altına çışını yapmakla meşguldü.

KÖPEKLERİN HAVUZ
GİRMESİ YASAKTIR.
AKSİ TAKDİRDE CEZAI
İSLEM UYGULANACAKTIR.

Her şeyin bir sebebi var

Yapma ama Cango, o kadar da kötü değildi! Ağacın altına çişimi yapmak zorundayım çünkü biz köpekler yolumuzu böyle buluruz. Benim biraz heyecanlı bir yapım var. Öyle açık havada falan heyecanlanıyorum. Koşturmak istiyorum. Yerimde duramıyorum. Anneannen de öyle Cango. Hani geçen geldiklerinde, "Ay ben hiç yerimde duramam, hep bir şeyler yaparım, hep koştururum," demişti. Annen ve baban da ona "Valla anne, senin enerjine hayranız," demişlerdi. O zaman bana niye hayran olmuyorsunuz? Ben de koşturuyorum. Ya da ona da kızın, kardeşim **Sonuçta enerjli, aynı enerjli** Ayrıca yeri gelmişken anneannen hakkındaki görüşlerimi dile getirmek istiyorum. Ama dur, önce şu konudaki savunmamı bir yazayım

O gün parkta beni salmaya karar verdiğinizde duyduklarıma inanamadım. Çok ani karar verdiniz, önceden syleseydiniz, evden çıkarken falan, ben de kendimi ıazırlardım. Birden zgr olunca insan ne yapacağını bilemiyor Cango. “nce karnımı doyurayım bari,” dedim. Bak canım, ben başkasının tabağındaki yemeği yemem. Beni çok yanlış tanı mışsın. Tamam, piknik sofrasındaki poğaçaları yedim, ama bir sor bakalım, niye yedim? Kenara koymuşlar Cango, kenara, kşeciğe, sofradan uzak bir kıyıya koymuşlar. Hani deden kuşlara yem olsun diye camın önüne ekmek kırıntısı koyuyor ya. Bunları da köpekler yesin diye koymuşlar sandım, yoksa niye yiyeyim? Sen bağırınca heyecanlandım. Heyecanlanınca benim tuvaletim geliyor affedersin. Yani beni en iyi sen anlarsın. Geçen gün anlatıyordun, ğretmen szlye kaldırıncı tuvaletim geliyor, diyordun. Bu da onun gibi bir şey işte Cango, yle bir şey... **Tutamadım.**

Sonra o dev köpeği gördüm. Yiyeceği kadar kemik yemiş zaten. “Alayım önünden daha fazla yemesin, kilolu olmak iyi bir şey değil,” diye düşündüm. Hem fena mı oldu? Peşimden koştu, zayıflamıştır biraz. Spor

iyidir Cango, spor iyidir. Sonra ne ara Çilek'in üstüne atladım onu bilmiyorum bak. Bazen dengemi kaybediyorum. Kendime geldiğimde havuzda yüzüyordum. O arada olanları hatırlamıyorum. Hafıza kaybım mı var benim acaba? Yoksa sizin üst komşu Münevver Teyze gibi Alzheimer hastası mıyım ben? Ayyyy, beni doktora götürün Cango. Anneannenle takıla takıla hastalık hastası oldum ben. Evet, yeri geldi. Artık anneannen hakkında konuşabilirim.

Yani tamam, senin anneannen, elbette ki size gelecek. Ama o gelince benim düzenim alt üst oluyor Cango. Bir kere senin odanı ona veriyorlar ve sen anneenin babanın yanında yatıyorsun. Tamam, sen rahatsız olmayabilirsin ama ben rahatsız oluyorum. Senin oda arkadaşın kim? Benim. Benim oda arkadaşım kim? Sensin. Anneannen gelince benim oda arkadaşım kim oluyor? **Anneannen!**

Bak, bir şey itiraf edeceğim, ama miden bulanacak: Annen geceleri sana süt getiriyor ya, yatağının başına koyuyor hani. Sen o sütün bir yudum alıp komodinin üstüne bırakıyorsun ya hani. Hani, "Midem bulanıyor. içemiyorum," diyorsun. Hani gaz yapıyor falan. Sonra

nani, sen o sütü öylece bırakıyorsun da sabah kalktı-
ğında bazen azalmış oluyor ya. Hani sen, "Allah Allah,
gece uyanıp içiyor muyum ben bu sütü?" diyorsun ba-
zen. İşte o sütü gece ben dilimi bardağın içine soka-
rak yalaya yalaya içiyorum Congo. Yani ziyan olmasın
diye. Dkecekler sütü! Bir bardak süt kolay mı retili-
yor Congo?!

Neyse, bu zamana kadar fark etmemişsin, hiç etmez-
sin nasıl olsa diye düşünüyordum. Anneannenin gel-
diğı bir gece, onun horultu sesiyle uyandım. Bu nasıl
bir horlamadır arkadaş! Gök gürlüyor sandım. Oda da
karanlık. Biz seninle yatınca gece lambası yakıyoruz.
O yakmıyor. Uyuyamıyormuş ışıkta. Ben de karanlıkta
uyuyamıyorum, ama fikrimi soran yok tabii.

Öyle tedirgin yatınca kötü rüyalar gördüm. Ryam-
da annen, baban, sen, anneannen, hepiniz benim
mama poşetindeki mamaları yiyordunuz. **Avuç avuç!**

"Yemeyin!" diyordum ama dinlemiyordunuz. Kan ter
içinde uyandım. Dilim damağıma yapışmış.

"şurdan Congo'nun sütünden iki yudum alayım,"
dedim. Dilimi bardağın içine uzattım. Bir şeyler geldi
dilimin ucuna. *Bu ne yav?* deyip ağızıma attım!

Amanııııııı! Yarabbiiiiim!
O da neeeeeee?!

Takma diiiiiiiş!

Anneannen takma dişleri-
ni çıkarıp bardağın içine koy-
muş Congo! İnsan bunu niye
yapar? Hemen geri tükürdüm.
Koşa koşa tuvalete gidip klo-

zetten su içip ağızımı çalkaladım. Sabaha kadar uyku
girmedi gözüme Congo. O gece gün aydınlanana kadar
yerlerde döndüm durdum.

Anneannen gelince uyuyamıyorum zaten, çok horlu-
yor. Bir de sabah kalkınca üst kattan Münevver Teyze'yi
çağırıyor. İkisi oturup sürekli "Ayy, akşam hiç uyuya-
madım," diyorlar. "Gözüme uyku girmedi", "Döndüm
durdum yatağın içinde", "Gözümü kırpmadım," deyip
duruyorlar. Konuşabilsem, "Sabaha kadar horul horul
uyudunuz, Münevver'in horultusu buradan bile duyulu-
yor. Anneanne seni hiç saymıyorum, **tank gibi uyuyor-
sun,**" derdim ama diyemiyorum. Zaten desem de beni
dinlemezler. Çünkü onlar birbirlerini de dinlemiyorlar.
İki saat boyunca oturup durmadan konuşuyorlar. Ama

birbirlerini hiç dinlemiyorlar. İnsanlar arasında gördüğüm en ilginç davranışlardan biri de bu. Kimse birbirini dinlemiyor. Herkes konuşmak, kendisi anlatmak istiyor. Biz bile birbirimizi dinler, sırayla havlarız Canço. Bazen yanlarına gidip havlıyorum ki bir kendilerine gelsinler, ama yok.

Geçen gün, yine bu ikisi garıl gurul birbirini dinlemeden konuşuyordu. İçeriye girdim, uludum. Aslında "Kendinize gelin, huooop, birbirinizi dinleyin, kafamı şişirdiniz," demek istiyordum. Anneannen sana kazak mı ne örüyor. Bence çok kötü olmuş. Üstüne de **Süpermen** işareti koymaya çalışmış. Çok komik. Bitince sana o Süpermen kazağını zorla giydirmeye çalışacak, hazır ol. Neyse, ben uluyunca anneannen elindeki yün yumağını üstüme attı. "Çekil git şurdan, pis hayvan seni!" dedi.

Sonra ipi almak için yerinden kalktı ve gözlüklerini bur-

nuna indirip elindeki şişlerle üstüme yürüdü. Koridorun sonuna doğru geri geri yürüdüm, ben yürüdükçe o üstüme geldi. Hem de şişleri göstere göstere geldi. Koridorun sonunda duvara çarpınca korktum, **az kalsın altıma yapacaktım.**

Ben öyle pısıp kalınca anneannen kahkaha attı.

“Yürü git! Beni günaha sokma şaşkın hayvan,” dedi. Aklım çıktı Cango. O şişleri bana batıracak sandım. Üzgünüm ama anneannen geldiğinde can güvenliğimi tehdit altında hissediyorum. Psikolojimi alt üst etti benim.

N’olur beni psikoloğa götürün kardeşim. Koltuğa uzanıp saatlerce ulumak istiyorum.

Cingo'yu doktora götürmedik. Hasta falan değildi. Ama bir gerçek vardı ki, yaşananlar o an tam bir kâbus olsa da, anlatması çok eğlenceliydi. Okula gidince Cingo'yla yaşadıklarımızı arkadaşlarıma anlatıyordum ve herkes gülmekten yıkılıyordu. Ben de çok eğleniyordum aslında, ama annemin babamın yanında eğlenmiyormuş gibi yapıyordum.

Cingo'nun her hali bana çok sevimli geliyordu. Mesela bir şeyler kemirirken... Cingo sürekli bir şeyleri kemiriyordu. Sandalyenin ayaklarını, annemin ayak-kabıllarını, babamın telefon şarjını ve ele geçirdiği bütün plastikleri... Plastik kaplara karşı aşırı zaafı vardı. Onları ısıyor, kopartıyor ve yere tükürüyordu. Şampuan şişesini yiyip her tarafı şampuan yaptığı günün

sonunda ona boş bir yoğurt kabı verdik. Beş kiloluk yoğurt kabını kopartıp tükürerek dört günde yok etti. Resmen atık öğütme tesisi gibiydi Cingo. Annem sağdan soldan yoğurt kapları bulup getirmeye başladı. Artık Cingo'nun kemireceği özel kapları vardı.

Cingo'nun kemirmekten çok zevk aldığı bir diğer şey, ayakkabıydı. Ayakkabıların topuklarını ve uçlarını kemirerek yok ediyordu. Hepimizin bir çift ayakkabısını yediği için annem ona da bir çare buldu. Ayakkabı do-

labına eski ayakkabıların durduğu bir kutu koydu ve üzerine de "CİNGO'NUN AYAKKABILARI" yazdı. Sonra fark ettik ki Cingo'nun yanlış davranışlarını besleyecek çareler üretip duruyoruz. Oysa yapmamız

gereken, onu bu davranışlardan vazgeçirmektir. Bunu bizim yapamayacağımız ortadaydı, o yüzden babam onun için bir okul araştırmaya başladı.

Ben gitmesini istemiyordum.

Kendimin bile okula gitmesini istemiyordum ki Cingo'nun gitmesini isteyeyim!

Fakat okula başlamadan önceki hafta üst üste yaşanan olaylar bardağı taşırdı. İnanılmaz eğlenceli şeyler yaşanıyordu. Ama garip bir şekilde bu sadece benim ve diğer çocukların hoşuna gidiyordu. Çocukların güldüğü şeylere büyükler gülmüyorlar. Büyükler gülmek için kendi evlerinde yaşananlara bakmak yerine dizi izlemeyi tercih ediyorlar.

Annemin külotlu çoraplarının balkondan sarkması

Bir gün alışverişe gittik ve Cingo'yu evde yalnız bıraktık. Onu yavaş yavaş evde yalnız kalmaya alıştırmamız gerekiyordu, bunun için evden kısa süreliğine ayrıldığımız zamanları tercih ediyorduk. Birinci katta oturuyorduk ve annemle babamın yatak odasının balkonu apartman girişine bakıyordu. Cingo'nun evde en sevdiği yer o balkondur. Ön bahçede oynayan çocuklara havlamak, yoldan geçen sokak köpeklerine ulumak, kemirip durduğu yoğurt kaplarını balkondan aşağıya tükürmek Cingo'nun favori hareket-

leriydi. Biz evden çıkarken canı sıkılmasın diye Cingo'yu yatak odasının balkonuna bıraktık, o da arkamızdan deli gibi havladı.

Alışveriştten döndüğümüzde Cingo'yu balkonda bizi beklerken bulacağımızı hayal etmiştik. Ama Cingo genelde bize hayallerimizi yaşatmaz. Hayal etmediğimiz her şeyi yaşatmakta üstüne yoktur ama hayallerimizin zerresini yaşatmaz...

Apartmanın bahçe kapısını açtığımızda yerde bir iç çamaşırı duruyordu. İki adım ötede bir tane daha, sonra adım başı bir iç çamaşırı...

Babam, "Tövbe, tövbeeee, bunlar ne yahu sokak ortasında böyle?" dedi.

Annem yanakları kıpkırmızı vaziyette yerden çiçek toplar gibi iç çamaşırları toplamaya başladı. Toplar-ken sinirli sinirli, "Bunlar benim çamaşırlarım," diye söyleniyordu.

Sonra bir anda kafamızı kaldırıp balkona baktık. Annemin külotlu çorapları balkondan aşağıya sarkıyor, Cingo bizi görmüş olmanın sevinciyle uluyarak kuyruğunu sallıyordu.

Bu tür durumlarda bütün aile birbirine düşüyordu.

Annemle babam, “Onu balkona koymanın iyi bir fikir olmadığını söylemiştim sana”, “Sen dedin, bırakalım bir şey olmaz diye”, “Sen de çekmecenin açık bırakmasaydın”, “Ne bileyim ben çamaşırlarımı balkondan aşağı atacağını”, “Asıl sen bu köpeği hiç istemeseydin” diye birbirlerini yerken, Cingo ya kuyruğunu sallaya sallaya ortalarda dolaşıyor ya da yoğurt kabını kemirmeye devam ediyordu.

İkinci Olay

Ödevimin üstüne işemesi

Okulda öğretmenimiz bir proje ödevi verdi. Erozyonu anlatan bir çalışma yapmamızı istedi. Babamla birlikte kâğıttan ağaçlar yaptık ve dik duracak şekilde kocaman bir kâğıdın üzerine yapıştırdık. Çevresine de bol miktarda toprak döktük. Okula giderken yanımda saç kurutma makinesi götürecektim. Sonra onunla yapay bir rüzgâr yaratarak toprağın üzerine tutacaktım ve toprak, ağaçlarıma takılıp kaymayacaktı. Böylece ödevimden yüksek puan alacaktım. Yani tabii eğer, Cingo, kurusun diye açıkta bıraktığımız ödevin üzerine işeyip bütün toprağı çamura dönüştürmeseydi ve kâğıt ağaçları eritip yok etmeseydi öyle olacaktı. Sayesinde erozyonun ne olduğunu çok net bir şekilde öğrenmiş oldum.

Sel gibi işemiş resmen!

Üçüncü Olay

Bahçedeki lale soğanlarını çiğnemesi

Apartman görevlimiz İsmail Abi, bahçeye lale soğanları dikmişti. Ve yavaş yavaş çıkmaya başladılar. İsmail Abi lalelerle o kadar uğraşmıştı ki her gün apartmandaki tüm çocukları en az bir kez "Lalelere sakın basmayın!" diye tembihliyordu. Ben de o apartmanın çocuğuydum, ama beni daha çok tembihliyordu.

"Bak sen basmazsın ama o Cingo'ya güvenmiyorum, sıkı tut, ezmesin," diyordu.

Haklıydı. Lalelerin ezilmemesi gerekiyordu. Ben de Cingo'yu işemesi için bahçeye indirirken çok dikkat ediyordum. Bizden ha-

bersiz çıkmasın diye kapıları kapalı tutuyorduk. Ama Cingo kendini köpek değil, süper kahraman sandığı için beklemediğimiz şeyler yapabiliyordu. Yatak odası balkonundan aşağıya atlayıp lale soğanlarını kemirmek gibi...

Mehmet Amca'yı arabasız bırakması

Bir akşam, babamın askerlik arkadaşısı Mehmet Amca ve eşi Sevil Teyze bize gelmişlerdi. Sevil Teyze köpekten korktuğu için onları salona aldık ve Cingo'yu antrede bıraktık.

Sevil Teyze içerde "Ayy, ben köpekleri hiç sevmem, çok korkarım, nasıl bakıyorsunuz anlamıyorum... Ayy ben dayanamam, toz olur, tüy döker, her yeri batırır, hem şekerim kokuyor köpekli ev, ayrıca yarın bunun yavrusu falan da olur, gün gelecek tatile gideceksiniz, bakalım o zaman ne yapacaksınız, bir de mama masrafı var, ayy ben hiç sevmem..." falan diye bütün gece söylendi durdu. İçerde ben, babam ve annem; dışarda Cingo, Sevil Teyze'ye sinir olduk. Ama elimizden bir şey gelmez. Çünkü ne kadar kızarsak kızalım misafirlerimize iyi davranmamız gerektiğini biliyoruz. Keşke bunu Cingo da biliyor olsaydı. O zaman Sevil Teyze'nin vestiyerde bıraktığı çantasını yere dökmez, içinden arabanın anahtarını alıp bugün bile hâlâ bulamadığımız bir yere saklamazdı.

Gece olunca, "Biz artık kalkalım," diyerek kalktılar.

Sevil Teyze salondan çıktığında çantasını yere saçılmış ve sapı kemirilerek kopartılmış halde buldu.

"Ben size dedim şekerim, ben size dedim," diye söylenerek eşyalarını yerden toplarken arabanın anahtarının olmadığını fark etti. Sonraki yarım saat boyunca evin çeşitli yerlerinde **fellik fellik** anahtar aradık ama bulamadık. Sonunda evlerine taksiyle döndüler ve Mehmet Amca ertesi gün yedek anahtarla gelip arabasını aldı.

O gecedен sonra bir daha onlarla görüşmedik.

Annemin yarısı yenmiş başarı belgesi

Annem bir resim yarışmasına katıldı ve yarışmada birinci oldu. Önemli bir sanat kurumunun verdiği başarı belgesini o gün anneme törenle takdim ettiler. Ancak belgenin aslını anneme daha sonra postayla yollayacaklarını söylediler. Annem bir hafta boyunca bu belgeyi nereye asacağını düşündü. Bu onun için çok önemli bir başarıydı ve evin en güzel yerinde sergilemek istiyordu. Fakat evin en güzel yerinde benim bebeklik fotoğrafım vardı.

Anneme, "İstersen kaldırabilirsin, artık büyüdüüm çok da hoşlanmıyorum kendi bebekliğimi her gün görmekten," dedim. **Resmen bu teklifi bekliyormuş.** Belge daha gelmeden fotoğrafı söktü aldı duvardan Şimdi annem başarı belgesini, boş duvar da çerçeveyi bekliyordu.

Bir hafta sonra belgeyi posta ile yolladılar. Yani yollamışlar. Yani keşke yollamasalardı...

Posta anneannem evdeyken gelmiş. O da elindeki zarfı, ne olduğunu bilmediği için, mutfak masasının üstüne koymuş. Cingo da onu yemiş. Parçalamış. **Paramparça** yapmış.

Annem ağladı. Bebeklik resmimi duvara tekrar astı.

"Ben de bir başarıyım be anne, olsun," dedim.

Daha çok ağladı.

O gecenin sabahında babam kahvaltıda kesin kararını açıkladı. Cingo eğitilmek üzere okula gidecekti.

Akşam gelip Cingo'yu alıp gittiler. İki aylık bir ayrılık bizi bekliyordu...

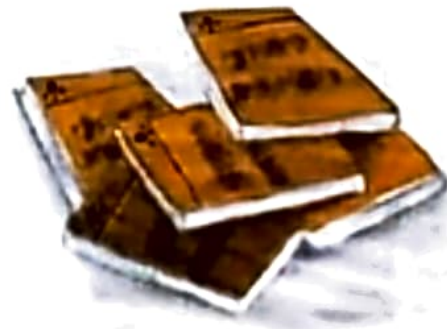
Şimdi okullu olduk

Eğitimde ikinci gün

Sevgili günlük,

Artık sıkıntıdan günlük tutmaya başladım. Yıllar sonra çok ünlü bir köpek olduğumda "Cingo'nun Günlükleri" diye kitaplar basarsınız. Günlükçüğüm, geçen hafta neler oldu neleeer? Çok hareketli bir haftaydı. Bizim Bingo evde olduğu sabahlar, televizyonda bir program izliyor. Ev hayatıyla ilgili pratik bilgiler veren bir kadın programı. Ben de onun yanında oturup televizyona bakıyorum. Aynı şeyleri o kadar çok izledim ki şu köpek halimle kalkıp kırk-yama yapabilir, atkı örebilir, kurabiye pişirebilirim. İzleye izleye bir hal olduk.

O programın birinde, sunucu kadın "Çok yoruluyorum, ne yapmam lazım?" diye soran bir izleyicisine "evdeki tüm bireyler arasında iş bölümü yapın," dedi. Bir başka izleyici, "İç çamaşırlarımızı daha uzun süre kullanabilmek için ne yapmamız lazım?" diye sordu. Sunucu da "Onları havalandırın," dedi. Sonraki izleyici, "Her gün aynı şeyleri anlatmaktan bıkmadınız mı?" diye sorunca hemen "Şimdi reklamlaaaar!" dediler ve yayın kesildi.

Yayına ara verilince Bingo bana bakıp "Ben de çok yoruluyorum Cingo ve benim de çamaşırlarım çok çabuk eskiyor," dedi. Bu, Bingo'nun o güne dek benimle kurduğu en sağlıklı iletişimdi. Genelde bana kızar, bağırır ya da söylenirdi. Ama ilk kez benimle bir derdini paylaşıyordu ve bu benim için çok önemliydi.

Ertesi gün, alışverişe gittiklerinde balkondan onlara "Siz evi merak etmeyin, ev bana emanet. Çamaşırları da takma kafana Bingo, o iş bende!" diye seslendim. Sonra da Bingo'nun tüm çamaşırlarını havalandırdım. Ama karşılığında ne gördüm? Kavga! **İnsanoğluna yaranamıyorsun kardeşim.**

Ertesi gece birdenbire çok sıkıştım. Evin içinde şöyle bir dolaşayım, kimseyi uyandırmayayım, aramız gergin, hır gür olmasın, belki yürüyünce geçer, dedim. Salona bir girdim, yerde bir sürü ağaç! "Vay benim Congo'm yaaaa, ben doğal ortamımda işeyeyim diye bana ağaçlar yapmış," dedim ve saldı. Sabah Congo hüngür hüngür ağladı. Kocaman çocuk, ben işedim diye ağlar mı yaaa? Çok duygusal bu Congo, çook.

Lale soğanlarını kemirdiğim gün, balkonda uyukluyordum. İçim geçmiş, rüya görüyorum. Rüyamda Congo'yu kaçırırlar. Ben de balkondayım. "Açılıın!" diye bir atladım balkondan aşağı, dağıttım adamları. Ama rüyamda değil, gerçekte atlamışım. Kafa üstü çakılınca anladım. Canımın acısından yerdeki soğanları yedim. Öyle böyle acımadı.

Sonraki akşam Sevil Teyzeler geldi. Aman Allah, Mehmet Abi'ye kolaylık versin, Sevil Teyze hiç susmayan bir kadın. Bana takmış kafayı. Bütün gün benim hakkımda konuştu. Eleştirilmekten çok hoşlanırım. İnsan hatalarını ve yanlışlarını en iyi başkalarının eleştirileri sayesinde görüyor. Sevil Teyze hiç gitmesin, sabahtan akşama kadar beni eleştirsın istedim ve ara-

balarının anahtarlarını mutfaktaki çöp kovasının içine attım. Bingo da çöpü kapının önüne çıkarttı. Ohtu geçmiş olsun. Eleştir beni Sevil Teyze, rahat ol, darımadan eleştir. Aaa ne olmuş, çantanın sapı mı kopmuş? Ee ama olur o kadar canıım, köpekli ev burası Bingo'nun başarı belgesine gelince... Yaa ben o postayı bana gelmiş sandım. Olamaz mı?

Sonra beni işte buraya getirdiler. Cango okul diyor. Tango eğitim kampı diyor. Ne kampı arkadaş? Futbolcu muyum ben? Yaz okulu çocuğu muyum?

Aslına bakarsan, çok kötü bir yer değil. Köpek tarlası resmen. Her taraf arkadaş. Bazıları çok büyük, bazıları çok bana göre. Odam biraz küçük, fakat resepsiyona ilettim, cam kenarındaki oda boşalınca oraya geçeceğim, oranın manzarası güzel. Karşımdaki odada bir Cocker yatıyor, aman ne konuşmak, ne konuşmak... Beş dakika susmuyor. O ses o cüsseden nasıl çıkıyor hiç anlamıyorum. Neyse, keyfim yerinde şimdilik iki ay kadar buralardayım. Bir çeşit askerlik... Tango bir sonraki görüş günümde kemiklerimi, yoğurt kabımı ve ayakkabılarımı getirecek. Özlemle bekliyorum...

Eve döndüğümde hayat daha başka olacak, buna

eminim. Tango, Cango ve Bingo eğitimlerini tamamlamış olacaklar, benim için her şey daha güzel olacak.

Odamda bir kamera var. Tango'ya bir internet sitesi adresi ve şifre verdiler. Günün istedikleri saatinde girip ne yaptığımı izleyebilirlermiş. **Özel hayatımın böyle gözler önüne serilmesinden hiç hoşlanmadım.** Kameranın kablolarını kemirip devre dışı bırakmaya çalışıyorum ama yan odada yatan kurt çok bitirim bir tipe benziyor. Şimdi görüp de gider birilerine söyler falan, başıma iş açmayayım.

Eğitimde beşinci gün

Bu nasıl tatil ya?! Bu nasıl tatiiiiil? Yahu alın beni dışarı çıkarın. Cingo, Cingo olalı böyle zulüm görmedi. Ben kalamam arkadaş kapalı yerde. **Klostrofobim var, tansiyonum var...** Daha önce kapalı yerde kalınca başıma neler geldiğini hepimiz biliyoruz. Sıkılıyorum. Ben asansöre bile binemem doğru dürüst. Bütün gün bu odada kapalı kaldım. Kameranın da kablolarını kemirip devre dışı bıraktım, iyi iş yaptım! Hiç değilse feriyadımı duyarlar da yardıma gelirler dedim.

Yok mu sesimi duyan, görüntümü gören? Cangoooo, Bingoooo, Tangooo, nerdesiniiiiiz?

Kesin Sevil Teyze'nin ahı tuttu, kesin. Keşke çantasının tamamını kemirseydim.

Eğitimde onuncu gün

Başlangıçta bir umut, tatile geldim, kafa dinlerim biraz falan demiştim. Ama burası düpedüz yatılı okul! Çok sıkıcı. Çok fena bunaldım.

Lütfen beni görmeye gelin! Her gün çok ağlıyorum. İnanılmaz mutsuzum.

Bingo, bir daha seni asla üzmeyeceğim.

Tango, bir daha kâğıtları parçalarsam ne olayım.

Cango, bir daha ödevine işersen mesanem patlasın!

Eğitimde on ikinci gün

Okumayacağım ben arkadaş, sanayiye verin beni...

Eğitimde on beşinci gün

Sevgili günlük,

Dün bizimkiler beni görmeye geldi. Valla takdir ettim, eğitim epey işe yaramış, akıllanmışlar. Cingo da Cingo diye koşturup durdular peşimde. Pes yani, ben bu kadar eğitilebileceklerini düşünmemiştim. Şaşırdım. Gelirken yanlarında bolca yoğurt kabı ve ayakkabı getirmişler. Artık odamda canım sıkılmaz.

Bize burada eğitim veren öğretmenlerim, hakkımdaki kanaatlerini açıkladılar.

"Biz ne köpekler gördük burada. Neleri eğittik. Ama böylesini ilk kez görüyoruz. Düz duvara tırmanıp kameranın kablolarını kemirmiş," dediler.

Başarılanımın takdir edilmesinden çok hoşlanıyorum.

Sevindim. Neyse, iyi ki geldiler. İyi oldu, çok özlemiştim onları. Hemen bir küçük, bir büyük tuvalet bıraktım eğitim sahasına, sevinçsinler diye. Sonra gittiler. Ben de odama çekildim, bol bol yoğurt kabı kemirdim. Değişik bir gündü.

Eğitim şart kardeşim, eğitim şart. Devam edelim.

**Kimse inanmasa da
Cingo'yu seviyorum**

Cingo'nun eğitime gönderilmesi Taner'in ve benim fikrimdi. Cango bu duruma biraz üzüldü ama yapmamız gerekiyordu. Ona eğitimin neden önemli olduğunu anlattım. Sonuçta biz insanlar bile okula gidiyorduk. Cingo'nun gitmesi çok daha normaldi.

Benim Cingo'yu hiç sevmediğimi, hatta ondan nefret ettiğimi düşünüyorlar. Oysa öyle değil. Cingo'yu seviyorum, sadece bazı kurallara uyması gerektiğini düşünüyorum. Onun bizimle yaşamasına karşıydım çünkü ailesiyle yaşamasının daha doğru olduğunu düşünüyordum. Apartmanda sığıldığından emindim, o yüzden en azından **bahçeli bir evde** yaşaması gerektiğine inanıyordum.

Cingo'ya bazen kızılıyordum, evet, doğru. Ama acaba ne zaman kızılıyordum? Çantamı açıp yeni rujumu kemirdiğinde, sabahları evden çıkmadan önce bacağıma pati atıp çorabımı kaçırdığında, cep telefonumun üzerine salyalarını bıraktığında, yeni temizlediğim eve yarım litre işediğinde, buzluktan çıkardığım eti yuttuğunda, perdeleri kemirdiğinde, sabah altıda beni uluyarak uyandırdığında kızılıyordum. **Çünkü anneler, çocukları bunları yaptığında çocuklarına da kızarlar. Ama bu, çocuklarını sevmedikleri anlamına gelmez. Kimse inanmasa da ben Cingo'yu seviyorum.**

Bir keresinde, Cango bir basketbol maçını izlemek istediği için Taner'le birlikte şehir dışına gittiler. O gece çok kar yağdığı için uçaklar iptal oldu. Taner ve Cango'yu bir otelde geçirdiler. Ben de evde Cingo'yla yalnız kaldım. İlk baş başa gecemizdi. Dışarda lapa lapa kar yağıyordu, hava şartları yüzünden elektrikler kesilmişti. Bir mum yakıp pencerenin önüne oturdum. Cingo da gelip dizimin dibine oturdu ve başını dizlerime koydu. Onun başını sevdim, ben sevdikçe o daha çok sokuştu. O gece Cingo ile dertleştik ve garip bir şekilde beni

anladığını düşündüm. Yatmak için odama gittiğimde Cingo da benimle geldi. Ben yatağa yattığımda başımda dikildi.

“Uyu hadi Cingo,” dedim ama kimildamadı. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Yorgundum ve uyuyakalmıştım. Bir ara uyandığımda Cingo’yu hâlâ bana bakarken buldum. Uyumamış. O an anladım; evde yalnız olduğumu biliyor ve beni korumak için uyumuyordu. Yorganı araladım ve kollarımı açtım. O gece Cingo ile birbirimize sarılarak uyuduk.

O, ailemin bir parçasıydı ve biz birbirimizi seviyorduk. Bunu da kimseye kanıtlamak zorunda değildik.

Eğitime devam

Eğitimde yirminci gün

Eğitim programı her geçen gün kolaylaşıyor. Artık püf noktalarını kaptım. Hopla zıpla, kurabiyeyi kap! Bu kadar.

Kaç gün kapalı kaldıktan sonra eğitime çıkmak iyi geldi bana. Eğitimcim tasmamdan tutuyor, benimle birlikte yürüyor, arada "Otur!" diyor, oturuyorum "Kalk!" diyor, kalkıyorum. "Pati ver!" diyor, veriyorum. O da bana kurabiye veriyor. Yalnız anlamadığım bir şey var. Eğitimcim neden sürekli benimle yürüyor?

"Git," dedim, "sen otur gölgede, ben yürürüm, bana sen tellerin arkasından birkaç tane kurabiye at," dedim, anlamadı.

Neyse... Dün bizimkiler tekrar gelmişler, haberim

yoktu. Beni izlemişler yürürken. Rezil olduk arkadaş,
sanki resmi geçit yapıyoruz. **Bildiğin yürüdük işte.**
Evde de yürüyordum, "Otur," diyorlardı. Şimdi yürü-
mem için kurabiye veriyorlar, ne değişti anlamadım.
Amaaan bana ne! Ben yediğim kurabiyeye bakarım.

Eğitimde yirmi beşinci gün

Çok yorgunum yaa... Bugün çıkmayacağım eğitime. Çok sıcak, bunalıyor insan. Keşke evde olsaydım. Cango beni yıkardı, şöyle güzel bir serinlerdim. Sonra da balkona çıkardık, bir demli çay içerdi bizimkiler, ben de balkon demirini kemirirdim. Sonra koşa koşa gider yatağa atlar, Cango'yla boğuşurdum.

Hayat eskiden ne güzeldi... Şimdi çok sıkıcı. Kıymetini bilememişim o günlerin. Her taraf köpek, bıktım kardeşim... **Köpeklerden uzak bir sahil kasabasında yaşamak istiyorum...** Gelince Tango'nun paçasına yapışacağım, beni götürsünler buradan.

Eğitimde otuzuncu gün

Sevgili günlük,

Yakında yemin törenim var... Belki ofisteki çocuklar gelirler. Gelmezlerse kendimi diğer köpeklerin yanında çok yalnız hissederim. Şimdiden yeminimi ezberlemeye başladım. Elimi tasmamın üzerine koyup gözlerimi kulübeme dikerek onurlu bir köpek gibi yemin edeceğim.

"Ben Cingo Gocukoğlu. Eğitimimi tamamladım. Bir daha asla sağa sola saldırmayacağıma, komutların dışına çıkmayacağıma, saçma sapan hareketler yaparak milleti sinirlendirmeyeceğime ant içerim."
İnşallah bizimkiler gelirler yaa....

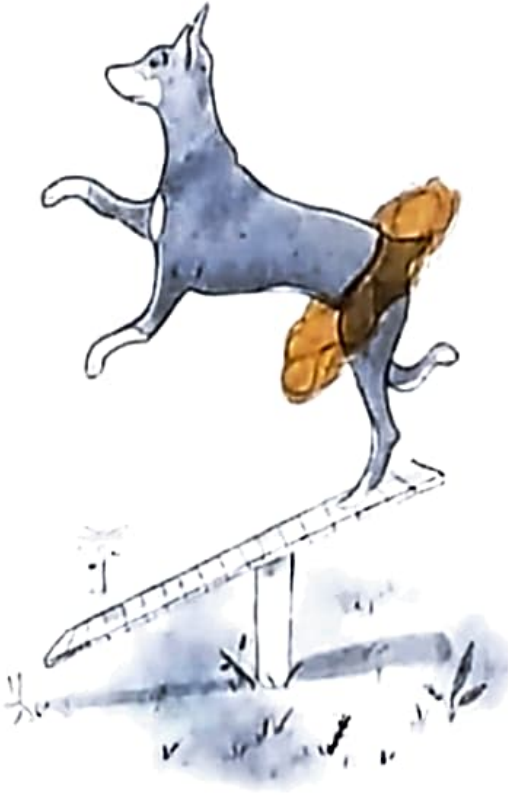
Eğitimde kırkinci gün

Sevgili günlük,

Bugün benim bayram günümdü. Sabah bir kalktım içimde bir heyecan, sanki bir kuş kanat çırpıyor, sanırsın bir taklacı güvercin girip oturmuş Cingo'nun kalbine. Hayırdır inşallah diye diye kahvaltımı ettim. Akşamüstü baktım bizimkilerin sesleri... Meğer heyecanım boşa değilmiş. Yemin törenime gelmişler. Kimler yok ki: Cango, Tango, Bingo, Cango'nun dayısı, hani şu düğün gecesi olay çıkarttığım dayı, ofisten iki çalışma arkadaşım...

Bir sevindim, bir sevindim... Yetmiş beş tur attık oyun alanında. Hepsinin üstüne atladım, çok özlemişler beni. Belliydi yüzlerinden. O kadar köpeğin ve pisliğin olduğu yere Bingo bile geldiyse valla özlemişler

demektir. Epey durdular yanımda. Öğretmenimi bekledik, eğitimde neler öğrendiğimi göstermek için. Biz beklerken bir de ne göreyim, Rocky'yi çıkarttılar piste. Bu arkadaş, gelmiş yerleşmiş buraya yedi sene önce, sürekli eğitim görmüş, öğrenecek tabii

her şeyi. O hoplayıp zıpladıkça bizimkilerin ağzı açık kaldı. Havada takla atıyor Rocky. Tek ayak üstünde koşuyor. Tahterevallinin üzerinde bale yapıyor, bale!

Bizimkilerin ağzı açık kaldı.

"Oooo", "Çok iyi yaaa", "Muhteşeeem"ler havada uçuştı. Yahu ben yedi sene burada kalsam dikmiş dikmeyi, araba tamir etmeyi, yemek pişirmeyi, köpek eğitmeyi bile öğrenirim. Yedi yıllık bir eğitimle, kırk günlük eğitim kıyaslanır mı? **Ek toprağa, kırk günde domates bile yetişmez, Cingo mu yetişsin?**

Neyse, ben Rocky'ye "Dur oğlum, yavaş ol, saçmalama, harcama bizi," falan filan derken bir taraftan da

“Yandık,” diyorum, “şimdi benden de aynı şeyleri bekle-
yecekler.” Ama ben daha ancak oturup kalkabiliyorum,
tasmasız yürüyebiliyorum... Yapabildiklerim bu kadar.
Ben kim, tahterevallide şov yapmak kim?

Derken öğretmenim geldi. Çektim kolundan kenara.
Dedim, “Canım bak, bunlar Rocky’yi gördü, benden de
böyle şeyler beklerler, sen bir şeyler uydur, beni çıkart-
ma oraya...”

“Tamam Cingo’m,” dedi, “sorun değil, sen takma...”

Öyle yırttık işte yahu. “Bir daha,” dedim, “bizimkiler
gelirse, o bayık sesli çakma kangalı çıkart sahaya. Onu
bir görsünler de bizim öğrendiklerimiz prim yapsın.”

İşte böyle günlük. Ben şimdi bahçeye çıkıyorum.
Rocky’yi bir kenara çekip konuşacağım. Yapmasın böy-
le artistlikler, valla kemiririm tahterevallinin ayağını,
cuk diye düşer aşağı. Sonu olur valla. Denk alsın ayağını...

Eğitimde ellinci gün

Nihayet az kaldı. Yakında terhis oluyorum. Eve dön-
düğümde her şey bambaşka olacak, buna eminim.
Bensizlik vurmuştur bizimkilerin kafasına. Dün gece bir
rüya gördüm. Rüyamda Bingo’nun kafasına **buz torbası**

koymuşlar, elinde ağı kesici paketiyle oflayıp pufluyor

“Ne oldu?” diye soruyorlar. “Cingo yok, başım tuttu hasretinden, dayanamıyorum Cingosuzluğa, çabuk gidin alın geri Cingo’yu, ben onsuz kalamam daha fazla, ölürüm,” diyor Bingo. Oradayım rüyamda, karşısındayım, ama beni görmüyor. Bensizlik gözlerini kör etmiş resmen.

Yanından ayrılıp yan odaya gidiyorum. Her taraf buruşturulup yere atılmış kâğıt dolu. Bir köşecikte Tango’yu görüyorum. Elinde kalem, bir şeyler yazıyor. Yazdığını beğenmeyip yere atıyor.

“Ne yazıyorsun?” diye soruyorlar. “Cingo’m için şii yazıyorum, ama beğenmiyorum. Sözcükler ona olan duygularımı anlatmam için yeterli değil. Yazıp yazıp atıyorum. Cingo’yu çok özlüyorum, Cingo’yu çok özlüyooooğuuuuüüüü!” diye ağlamaya başlıyor Tango. “Buradayım ben,” diyorum ama duymuyor beni.

Sonra, içerden bir ses duyuyorum, bir inilti. O ince sesin geldiği yere doğru yürüyorum. Cango’nun odasından geliyor. Cango yerde sürünüyor. “Cingooo-oo, Cingoooo...” diye iniliyor yerde. “Kalk oğlum,” diyorum. “iyice sapıtmışsınız, altı üstü iki ay ayrı kaldık.

kalkın bir kendinize gelin." diyorum ama beni kimse duymuyor.

Cango'nun odasının penceresi açık. Dışardan gürültüler geliyor. Ön patilerimle pencereye doğru uzanıyorum. Amanııııı! Bütün apartman sakinleri toplanmışlar. Ellerinde pankartlar var, eylem yapıyorlar. Pankartlarda "Cingo'yu Geri İstiyoruz!", "Cingo Bizimdir. Bizim Kalacak!", **"Yokluğun Cehennemin Öbür Adıdır!"** falan yazıyor.

Bahçeye işememden şikâyet edip duran yedi numardaki Mümtaz Amca birdenbire tişörtünü çıkartıyor.

Göğsüne adımı yazmış. "Cingo gelmezse yakarım kendimi!" diye bağıyor.

Tam pencereden Mümtaz'a doğru atlayacakken uyandım. Kan ter içinde kalmışım. Bu ne hasretmiş arkadaş? Hakikaten durumlar böyleyse bizim oralarda ben bu askerliğin bitmesini beklemem, kaçarım...

Eğitimde elli beşinci gün

Geçen geceki rüyanın etkisiyle kaçma planları yaptım. Koku duyuma güvenirim. **koklaya koklaya** evin yolunu doğrulturum diye düşündüm. Yolu bulmak kolaydı da, esas buradan nasıl çıkacaktım?

Beş gündür planlamayla vakit geçiriyordum. Kaldığım odanın zeminine patilerimle kaçış planımı çizdim

Birileri gelince üstüne yatıyorum, kimse anlamıyor. Planıma göre eğitime çıktığımız saat bekleyeceğim **Zor** olacak, ama ben zaten zorların köpeğiyim.

Eğitim alanının her daim iki üç **müdavimi** var. Tahmin edeceğin üzere, Rocky bunlardan biri. Sürekli havladığı için sesi kısılmış olan ve havlarken garip sesler çıkaran bir Doberman var. Adı Boğuk. Sahibi onu buraya eğitime diye getirmiş, sonra da trafik kazası geçirmiş ve bir daha geri gelememiş. Boğuk'u buradan göndermemişler, o da mekânın sakini olmuş çıkmış. Sert bakışları ve boğuk sesiyle gün boyu eğitim avlusunda volta atan bir tip. Herkesi tanır, uçan kuştan bile haberi vardır. Rocky'le beraber avlunun korumalığını yapıyorlar.

Bir de Chihuahua türü bir köpek var. Adı Kıymık. Ama onun hakkında kimsenin bilgisi yok. Ne zaman geldi, neden gitmedi, soyu soppu nedir, bilen yok. Tüm gününü aynı yerde dikilip etrafı koklayarak geçiriyor. Fakat ne zaman eğitim alanında kötü bir olay olsa Kıymık herkesten önce orada oluyor. Diğer köpeklerden Cimcik, oynarken kendi kuyruğunu ısırıyor mesela. (Nasıl yaptı böyle bir şeyi anlayamadık. Ama sonra düşündük, insanlar da kendi parmaklarını kesiyorlar, dillerini ısırıyorlar, ayaklarını kırıyorlar falan yani. Sonuçta insanlık halı, bizde de oluyor böyle vakalar.)

O gün biz tuvalete çıkmıştık hep beraber, Cimcik eğitimden dönüyordu. Bir inilti koptu. Olay yerine koştuğumuzda sadece Cimcik ve Kıymık oradaydı. Başka bir gün Karamel eğitime çıktığında, üstünde tahtaların durduğu bir çamur çukuruna düşüverdi. Tahtalardan biri yana kaymış, bizimki fark etmemiş, hooop çukurun içine. Karamel'in her tarafı çamur oldu. Tüylerinin üzerinde tek bir toza bile dayanamadığı için bütün gün kedi gibi kendini yalayan bir köpektir yani.

Karamel, "Çukurdan başımı kaldırdığımda Kıymık oradaydı," dedi.

Kıymık da "Geçerken gördüm," dedi.

Bunun gibi çok olay var. Bir gün yoğurt kabım kayboldu mesela. Oysa kemiriyordum, yanı sıra duruyordu daha. Son yoğurt kabımdı, resmen depresyona girdim. Yoğurt kabım olmadığı için tınaklarımı kemireceğim artık o durumdayım.

Arkadaşlar, "Cingo biz senin yoğurt kabını Kıymık'ın yanında gördük," dediler. Gittim, sordum Kıymık'a. "Haa evet, rüzgârda yuvarlanıyordu, benim yanıma kadar geldi," dedi.

Yani şimdi düşün, sen bütün gün yerinden kimildama.

hep aynı noktada sabit dikilip karşıya bak, ama bütün olaylar tam da sen oradan geçerken yaşansın. Olay yerine ilk giden sen ol, rüzgâr senin önüne yoğurt kabı getirsin falan. Bunlar hiç inandırıcı şeyler değil. Kıymık bence pek tekin bir köpek değil. Ondan uzak duruyorum.

Neyse, senin anlayacağın, eğitim alanında her zaman üç köpek var. Düşük desibelde havlayan Boğuk, sinir bozucu Kıymık ve gösteri dünyasının **artistle-rinden** Rocky. Kaçabilmem için önce bu üçünden kurtulmam gerekiyordu. Buranın en sevdiğim köpeklerinden Bone ve Kemik'le iş birliği yapmayı planlamıştım. Bone ile Kemik, kardeşler. Ama onları iki farklı aile sahiplenmiş. Şansa bak, ailelerden biri karı koca İngilizce öğretmenini, diğer de karı koca Türkçe öğretmenini. İki kardeşe Bone ve Kemik isimlerini vermişler, burada yeniden buluştular. Neyse, Bone ve Kemik'le yakın arkadaş oldum. Sanki ben de onların üçüncü kardeşiymişim gibi. Onlara bakıp bakıp Congo'yu özlüyorum.

Üçümüz kafa kafaya verdik ve planımızı çalıştık. **Toplu oyun saatine çıktığımızda** Bone ve Kemik birbirlerine sataşıp birdenbire **kavga** etmeye başlayacaktı.

Onları gören diğer köpekler zaten hemen yanlarına gelip kavgaya katılırlardı.

İnsanlarla bazı ortak yönlerimiz var. Onlar da böyleler. İki kişiyi kavga ederken gördüklerinde, onları ayırıp meseleyi çözmek gelmiyor akıllarına. Ya olay yerinden uzaklaşıyorlar ya da sebebini anlamadan kavgaya karışıyorlar.

Biz de böyleyizdir; iki kişiyi boğuşurken görmeyelim, hemen dalarız ortalarına. On on beş köpeğin kavgasına Rocky, Boğuk ve Kıymık kayıtsız kalamazlardı. Öyle de oldu. Ne olduğunu bile anlamadan bütün köpekler birbirine girdi. Her şey planladığım gibi gidiyordu. Mekân sahibi ve tüm eğitmenler bize doğru koşmaya başladılar...

O sırada ben kimseye çaktırmadan tüydüm. Kapının önüne geldim ama çıkış kapısı kapalıydı. Ne yapacağımı düşünürken sağda duran eski araba lastiklerini gördüm. Üst üste dizmişler. Bunları bazen eğitim parkurlarında kullanıyorlar. Rocky artisti bunların üstünden atlıyor, içinden geçiyor falan.

Lastiklerin tepesine tırmandım. "Hadi oğlum Cingo" dedim. "atla kapının üstünden. Sen bunu başarısın"

Gerileyerek derin bir nefes aldım ve kendimi kapının üstünden bıraktım. Aşağı düştüğümde başım yere çarptı. Kedi olsam kesin dört ayak üstüne düşerdim, ama köpeğim. Dengemi sağlayamadım, kafa üstü çakıldım. Orada ne kadar öyle kaldım bilmiyorum.

Kendime geldiğimde uzaktan hâlâ kavga havlamaları ve komutlar yağdıran eğitmen sesleri geliyordu. Ve Tango'nun arabası üstüme üstüme geliyordu. Hayal mi, gerçek mi anlayamadım. Hemen kuyruğumu ısır-
dım. **Gerçektir!** Tango geliyordu!

Araba yaklaşınca anladım, Bingo ve Cango da vardı. "Beni yine ziyarete gelmişler," diye düşünürken Tango beni gördü ve arabayı durdurdu. Yanıma geldiler.

"Burada ne arıyorsun Cingo?" dediler, "İyi misin Cingo?" dediler, "Seni çok özledik Cingo," dediler. Onlar bunları söyledikçe gevşedim, dilimi dışarı çıkarıp salyalar akıtmaya başladım. Kendimi kontrol edemiyordum. İltifata ve sevmeye dayanamıyorum, böyle durumlarda kuyruğum kendiliğinden sallanıyor, vücudum fazladan tükürük üretiyor ve çok affedersiniz, fena halde gaz çıkarıyorum. Bu kez de aynı şey oldu. Eğitim falan işe yaramamış, koku her tarafı sardı yine.

O arada Cango çevremdeki gaz kalkanına rağmen bana sarılıp "Artık bitti Cingo, gidiyoruz," dedi.

Neeeee? Gidiyor muyuz? Nereye? Bitti mi yani? Eve mi dönüyorum?

Tango beni anlamış gibi, "Hadi toparlan oğlum, eve dönüyoruz," dedi.

Ne yani, kaçış planım boşuna mıydı? Bir haftadır boşuna mı uğraştım ben?!

Resmen şaka gibiydi. Beni alıp eğitim alanına girdiler, birtakım imzalar attılar, öğretmenlerle görüştüler. Öğretmenlerin hepsi kan ter içinde kalmıştı. Tango'ya "Valla ne oldu biz de anlamadık. Bir anda hepsi birbirine girdi, ilk defa böyle bir şey yaşadık, ayıramadık," dediler.

Bir öğretmen tüm köpekleri tek sıra halinde içeriye alıyordu. Yanlarına gittim. Hepsinin kafası gözü patlamış, saçmalamışlar resmen. Rollerine kendilerini fazla kaptırmışlar.

Bone ve Kemik'e baktım, küsmüşler birbirlerine

"Oğlum siz deli misiniz? Konuştuk ya, mahsusçuktan kavgaydı. Böyle iş mi olur? Kardeşsiniz siz!" dedim

"Nasıl oldu anlamadık, herkes kavgaya karışınca

“birdenbire kendimizi gerçekten kavga ederken bulduk,”
dediler.

Zaten hayat hep böyleydi bana göre. Etraf ne için çıktığı anlaşılmayan kavgalarla, anlamsız küslüklerle, bitmiş dostluklarla doluydu. Oysa üç kemiklik dünya yahu...

Neyse, Bone ve Kemik'i barıştırdıktan sonra yoğun kabımın son ısırığını da dişlerimin arasına alıp oradan ayrıldım. Bir daha asla dönmeyecektim. Her sabah "Okula gitmeyeceğim ben," diye mızızızlanan Congo'yu o kadar iyi anlıyordum ki artık . . .

Cingo'yu çok özledim. Odamın kapısına gelip hızlı hızlı nefes alıp vermesini, ayak ucuma kıvrılıp uyumasını, sabahları ellerimi yalayıp beni uyandırmasını, ne güzel oyun oynarken sokaktan geçen köpeğin havlamasıyla birdenbire pencereye koşmasını, okul kalem-lerimi kemirmesini, tuvaletten su içmesini, yaramazlıklarını, haylazlıklarını... her şeyini özledim. Nihayet eğitimini tamamladı ve geri döndü. Ve o gün inanılmaz bir şey oldu.

Cingo ile parka gittik. Tasmasını çıkardım, ama gitmedi. Koşmadı. Başka köpeklerin üzerine atlamadı. Gidip milletin piknik masasındaki yiyeceklere saldırmadı. Hiçbir köpeğin ağzındaki oyuncağı almaya kalkmadı. Yanımda yürüdü! İnanabiliyor musun? Yanımda yürüdü!

Birlikte parkın etrafında tam beş tur attık. Yorulunca oturduk ve birlikte parktaki insanları izledik. Ona topu-
nu attım, koştu, topu yakaladı ve geri getirdi. Eskiden
olsa topa doğru koşar, sonra aklına başka bir şey gelir,
onu yapmaya gider ve "Cingo00000! Cingo00000!"
diye avazım çıktığı kadar bağırırsam da geri dönmezdi.
Bir sürü macera yaşadık ve sonra topu bulup bana
geri getirirdi. Ama bu kez öyle olmadı, topu attım, Cin-
go koştu, yakaladı ve geri getirdi.

Dönüş yolunda tasmaını takmadık. Babam araba-
nın arka kapısını açtı ve Cingo bir prens gibi arabaya
binip kapıyı kapatmamızı bekledi. Yolda hiç havlama-
dı. Arabanın camından dışarıyı izledi. Varınca arabanın
kapısını açtık ve dışarı çıktı. Koşarak gitti, bir ağacın
dibine işeyip yanımıza geldi. **Eve girerken patilerini
paspasa sildi.** Sonra da bir köşeye çekilip yattı.

Akşam misafir vardı. Onların üzerine atlamadı, olur
olmaz yerde ulumadı. Hiçbir şeyi kemirmedi. Pence-
reden dışarıyı izledi. Misafirlere Cingo'dan bahsedin-
ce yanımıza geldi. O zamana kadar evde bir köpek ol-
duğunu kimse anlamamıştı. Babam "Pati ver oğlum."
dedi. Cingo patisini uzattı. "Öbür patini ver oğlum."

dedi, öbür patisini uzattı. "Hadi yerine oğlum," dendi-
ğini duyunca da yerine gitti. Misafirlerin ardından gece-
ni bir kez daha bahçeye götürdük, yine sakince gi-
dip geldi. Sonra da minderinin üzerinde uykuya daldı.
Babamla aynı anda birbirimize bakıp **"Oldu bu iş,"**
dedik.

Şimdi ben de herkes gibiyim

Oldu mu bu iş? Peki, öyle diyelim öyle olsun. Siz insanları anlamak çok zor Cango kardeşim, çok zor. Kurallara bu kadar bağlı bir ırk daha görmedim. Her şeyiniz kurallara bağlı. Kimin koyduğu belli olmayan kuralların peşine takılıp gidiyorsunuz. Mesela bak: "Topu atarsın, köpek topu yakalar ve geri getirir." Kim demiş bunu acaba? Bizim kendi aramızda böyle bir kural yok. Siz öyle yapmamızı istediğiniz için yapıyoruz mecburen. Sonra da parktaki tüm köpekler aynı şeyi yapıyor. Ya da şunu düşün Cango; bizden yanınızda uslu uslu yürümemizi bekliyorsunuz. Oysa benim içimden koşmak geliyor. Sen de benimle koşsan, birlikte alabildiğine koşsak parkta... Olmaz mı? Biz farklı bir ikili olsak? Ya da ne bileyim, tüm köpekler arabanın

arka koltuğunda yolculuk yapıyorlar. Biz farklı bir şey denesek diye ben hep ön koltuğa atlıyordum. Ben ön koltukta, sen arka koltukta olunca eğlenceli oluyordu. Arada radyoya pati geçirip kanalları değiştirmek hoşuma gidiyordu.

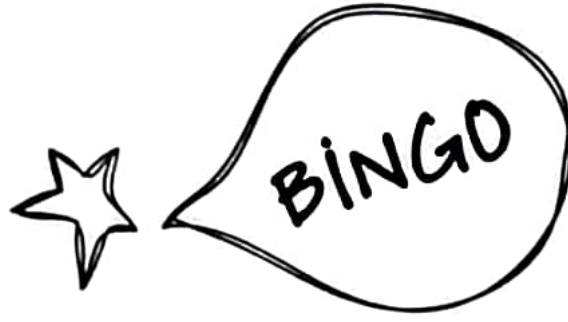
Ama siz benim herkes gibi olmamı istediniz. **Farklı düşünen, farklı davranan, sıra dışı insanları kabullenemediğiniz gibi sıra dışı köpekleri de kabullenemediniz.** "Pati ver," dediğinde kuyruğumu uzatsaydım sana, buna birlikte gülemez miydik? Tüm köpekler mama yerken ben salçalı ekmek yiyen bir köpek olsaydım mesela. Gelen herkese "Cingo'nun maması da çok pahalı" demek yerine, "Bizim Cingo salçalı ekmekten başka bir şey yemez," deseydiniz, olamaz mıydı?

Ne bileyim sen de her çocuk gibi bir çocuk olmasaydın mesela, farklı biri olsaydın. Kâğıt yerine kollarına yazı yazsaydın okulda. Eve gelince temize geçirseydin kollarını. Oturarak ders dinlemek yerine ayakta dinlerseydin. Herkes gibi basketbola, yüzmeye gitmek yerine duvar örme kursuna gitseydin mesela. Herkes gibi İngilizce öğrenmek, Fransızca öğrenmek yerine Uruguayca öğrenseydin. Sen böyle biri olsaydın? İkimiz parkta boş boş dolanmak yerine takla atarak dolansaydık mesela.

Biz böyle bir ikili olsaydık. Olamaz mıydı? Daha mı az yaşama hakkımız olacaktı bu hayatta?

Bunları yapmayı sen de isterdin aslında, ama annen baban sana da rahat vermiyordu Cango. Anlamıyorum Cango, insanları anlamıyorum. Beni o okula gönderdiniz ve eğitildim. Yenildim Cango, şimdi ben de artık herkes gibiyim... (Yani en azından şimdilik. Çok da söz vermeyeyim, bu sıkıcı hayata katlanabileceğimi çok sanmıyorum canım kardeşim.)

Yeni Cingo, yeni hayat

Cingo'yla hayat, eğitimden sonra çok güzel oldu. Artık eskisi gibi evi dağıtmıyor. Sabahları uyandığımda bugün neyle karşılaşacağım acaba diye kalkmıyorum yataktan.

Bir keresinde yatak odasından koridora çıktığımda her taraf bembeyazdı, kar yağmış gibiydi. Cingo salondaki kirlentleri parçalamış, içindeki elyafları bütün eve dağıtmıştı. Temizlemek bir haftamı almıştı. Başka bir gün, ahşap boyamada kullanmak üzere aldığım tam bir kavanoz dolusu simi boca etmişti eve. Hâlâ zaman zaman bir yerler ışıldıyor, tam olarak temizleyemedik.

Eğitimden sonra Cingo hiç böyle şeyler yapmadı. Evde baş başa kaldığımızda yanıma oturuyor, birlikte film izliyoruz. Markete giderken yanımda gidip geliyor.

Ben temizlik yaparken elektrik süpürgesinden hoşlanmadığı için gidip balkonda oturuyor. Eskiden elektrik süpürgesini açtığımda kablolarına saldırırdı. Eğitim çok işe yaradı. İtiraf etmeliyim ki başlangıçta çok karşı çıkmama rağmen Cingo'yu artık çok seviyorum. Onun için internetten araştırıp **ev yapımı köpek kurabiyesi** bile pişirdim. Haftada bir kez yapıyorum ve Cingo bir hafta boyunca bu kurabiyelerden atıştırıyor. Cango'ya kurabiye yaptığımda hemen Cingo'ya da yapıyorum. Bazen çok yemek yiyor ve midesi rahatsız oluyor. O zaman Cango hasta olduğunda kendimi nasıl hissediyorsam, aynen öyle hissediyorum. Tavuk suyu çorbası pişirip mamasının üzerine döküyorum.

Geçen gün Cingo çok rahatsızlandı. Birdenbire salona kustu. Bunu eğitmeden önce de yapardı. Hatta bir keresinde kendi kusmuğunu yemişti. Öyle iğrenç bir hayvandı bu Cingo. Hatırladıkça midem bulanıyor. Eğitmeden sonra kustuğunda, baktım yer silme sopasını almış, içerden bana doğru geliyor. Bu haline çok üzüldüm. Cango da hasta olduğunda altına kaçırmıştı bir keresinde. Pijamaları, çarşaf, yatak falan hep batmıştı. Ona kızıyor muydum? İnsanlık haliydi, her insan

hasta olabilirdi. Cingo için de aynı şey geçerliydi öyleyse. O da hasta olmuştu ve benim ona anlayış göstermem gerekiyordu. Burnumu tıkadım ve hiç kusmuklara bakmadan yerleri temizledim. Yerime oturduğumda gelip bana burnunu uzattı, burnuyla koluma dokundu ve kaldırdı. Onu sevmemi istiyordu. Cingo'yu sevdim; tüylerini, boynunun altını okşadım ve sarıldım. Çabucak iyileşti.

O artık eğitimli bir çalışan

Eğitimden sonra Cingo'nun iş yerindeki ilk günüydü. Birlikte ofise gittik. Cango, evden çıkmadan önce "Cingo'ya kravat takalım baba," diye tutturdu. Kullanmadığım kravatlardan birini Cingo'nun boynuna taktık, çok hoşuna gitti. Eskiden kendi kuyruğunu yakalamaya çalışır, eğlenirdi. Şimdi bir de kravatını yakalamaya çalışıyor. Ofisten içeriye kravatla girince herkes çok güldü, Cingo'yla tokalaşıp iyi çalışmalar dilediler.

Bizim ofisin bir alarm sistemi var. Dışardan gelebilecek tehlikelere karşı her akşam iş çıkışı alarmı kuruyoruz, sabah geldiğimizde şifrelerimizi girip açıyoruz. Eğer iş yerimize hırsız falan girmeye kalkarsa alarm çalmaya başlıyor ve hemen güvenlik ekipleri geliyor. Cingo'nun eğitimden geldiği ilk gün, aynı zamanda şir-

ketin kuruluş yıl dönümüydü. Kutlamak için hep birlikte bir öğle yemeği yemeye karar verdik. İş yerinin hemen karşısında güzel bir restoran var, oraya rezervasyon yaptırdık. Cingo'yu götüremeyeceğimiz için o ofiste kaldı. Yemeklerimizden artanları Cingo'ya getireceğimize ve artırmak için çaba göstereceğimize söz verdik. Yakın mesafeye gidiyoruz diye de alarmı kurmadık, zaten hemen yemek yiyip geri gelecektik. "Bir saat içinde ne olabilir ki, **gündüz gözüyle** hırsız girecek hali yok ya," diye düşündük. Çıkarken Cingo'yu ofisin bahçesine bıraktık.

Yemeğimizi yedikten sonra arkadaşlar benden bir konuşma yapmamı istediler.

Kalktım, boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım:

"Değerli mesai arkadaşlarım,

Bugün şirketimizin kuruluşunun yedinci yılını kutluyoruz. Aramızda benimle yedi yıldır aynı yolda yürüyen arkadaşlar olduğu gibi, yeni katılan arkadaşlar da..." derken birdenbire bir havlama sesi duyuldu. Bu, Cingo'ydu.

"Cingo kendisinden bahsettiğinizi sanıyor," dediler. Güldük. Ben de konuşmamı şöyle değiştirdim:

“Aramıza bu yıl katılan sevgili Cingo da gerekli eğitimlerini başarıyla tamamlayıp terfiye hak kazanmış bulunuyor,” dediğimde Cingo’nun uluma sesi duyuldu.

“Cingo çok sevindi,” dediler. Güldük. Ben de konuşmama şöyle devam ettim:

“Kendisinin maaşına zam yapıyor ve her gün bir değil, iki kemik almasını öneriyorum,” dediğimde Cingo artık havlayıp uluyarak bütün mahalleyi ayağa kaldırmış durumdaydı.

Arkadaşlardan birisi, “Cingo’ya iki kemik yetmedi, daha da zam istiyor,” dedi.

Cingo havlamaya devam ediyordu.

Bir başkası, “Yıllık izin istiyor, yıllık izin,” dedi. Cingo uluyordu.

Sonunda birisi, “Belki de ofiste ters giden bir şeyler vardır, o yüzden havlıyordur,” dedi ve kendimize geldik.

Koşarak ofise gittik. Cingo durmadan havlıyor ve uluyordu. Sesi benim odamdan geliyordu. İçeri girdiğimizde yerde yatan bir adam ve üstüne oturmuş bir Cingo gördük!

Şirkete hırsız girmiş ve Cingo onu yakalamış! Eğer Cingo olmasaydı, restorandan döndüğümüzde bilgi-

sayarlarımız çoktan gitmiş olacaktı ve ciddi bir zarara uğrayacaktık. Hemen polis çağırdık ve gerekli işlemleri yaptık.

Cingo **ofisin kahramanıydı** artık. Cingo'ya hemen bir kartvizit yapıp mama kabının yanına koyduk.

Evden işe,
işten eve bir hayat

İş hayatım çok yoğun bugünlerde, dostlar. Eskiden mavi yakalı işçiydim; sabah işe geliyor, akşama kadar kâğıt kemiriyordum. Şimdi beyaz yakalı işçiyim, krawatım var ve kapıda dikiliyorum. Maaşım da ona göre değişti tabii, her gün iki kemik veriyorlar. Ofiste bana artık Cingo Bey diyorlar. Bence böyle daha iyi oldu **Biraz resmi olsunlar.** Bugüne bugün koskoca şirketin güvenlik görevlisiyim...

Yalnız nasıl yakaladım hırsızı ama!

Herkes yemeğe gitti, beni götürmediler, ben de bahçede üzüm üzüm üzüliyordum. Sonra birden içerden bir tıkırtı geldi kulağıma. "Allah Allah, herkes gitmemiş demek ki," diye düşünürük ön patilerimle cama doğ-

tebrik ederiz. Özel bir eğitimin ardından, sizi de bizim K-9 polis köpeklerimizin yanında görmekten gurur duyuyoruz." **Şaka şaka.** Öyle bir şey olmadı tabii. Ama bana kartvizit yaptılar ofiste. Artık şirketin güvenlik görevlisiyim. Buralar benden sorulur.

Aslına bakarsan, bu durum çok hoşuma gitti. Akşam eve gidince Tango olanları evdekilere anlattı. "Cingo'yla gurur duydum," dedi.

Bingo bana sarıldı ve inanmayacaksınız ama beni öptü! Akşam yemeğe dayılar geldi, onlara da anlattılar.

Dayı, "Vay beee, aslan Cingo!" deyip ensemei sevdi.

Genelde hep benim kötü özelliklerimden bahsederler evde. Misafir gelince bütün bir hafta boyunca yaptığım yaramazlıkları anlatırlar. Misafirler de bunlara çok

güler, bizimkiler "Gölmeyin, hiç komik değil. Valla canımıza okuyor bu Cingo bizim," falan der. Yaptığım iyi şeylerden hiç bahsetmezler. Ben de kendimi kötü hisederim. Bunu sadece bana değil, Cango'ya da yapıyorlar. Onlara göre Cango hiç yemek yemiyor, ödevlerini yapmıyor, odasını hiç toplamıyor, yaramaz çocuğun biri. Sürekli söyleniyorlar...

Cango geçen gün benimle dertleşti. Onu odasında ağlarken gördüm. Gidip burnumla elini kaldırdım, kafamı kollarının arasına gömdüm. Bu, bir çeşit sarılma hareketiydi.

Gözyaşlarını silip "Sürekli beni eleştiriyorlar Cingo, sürekli onların istediği şeyleri yapmamı bekliyorlar," dedi Cango. "Bazen gerçekten tok oluyorum ve yemek yemek istemiyorum. Karnımın aç olup olmadığına kendim karar veremez miyim? Buna bile annem ve babam karar veriyor. Ödevlerimi yapmazsam bunun sorumlusu benim, ama öğretmen gibi sürekli başımda durup ödevlerimi kontrol ediyorlar. Onlar benim annem babam Cingo. öğretmenim değil ki? **Sürekli benden şikâyetçiler.** Banyo yapmıyormuşum, banyo yaparsam etrafı çok ıslatıyormuşum, yatağımı toplamıyormuşum. .

Yatağımı topluyorum aslında, sadece annemin toplamamı istediği gibi toplayamıyorum. Sürekli benim davranışlarımı eleştiriyorlar, kendimi **işe yaramaz** hissediyorum."

Tam olarak harfi harfine böyle söylemedi tabii de, buna benzer şeyler söyledi. O an Cango'yu o kadar haklı buldum ki gidip hıncımdan salondaki koltuk kırlentini paraladım. Her yer elyaf oldu. Ancak sakinleşebildim. Sonra da bana kırlentleri parçaladım diye kızdılar. Oysa kızacak bir şey yok, bunu Çiğdem Abla'dan öğrendim.

Çiğdem Abla psikolog, bizim Bingo'nun arkadaşı. Kız bize ne zaman gelse, apartmandaki bütün anneler tepesine üşüşüyor. "Çiğdemciğim, bizim oğlanın şöyle bir sorunu var, nasıl çözebilirim?", "Çiğdemciğim bizim kız hiç yemek yemiyor, ne önerirsin?", "Çiğdemciğim, bizim çocuklar çok kavga ediyorlar."

Maşallah, bütün sorunlar da çocuklarda. Bütün yetişkinler sağlıklı, bütün çocuklar sorunlu. Ohhh.

Neyse, yine Çiğdem Abla'nın geldiği bir akşam, karşı apartmandaki Ayşegöl Hanım geldi, kucağında çocuğuyla. Çocuk üç yaşında, ama barut fıçısı gibi. Kadının

saçını yoluyor durmadan. Kapıları tekmeliyor. Bir köşede uyukluyordum, gelip kuyruğumu çekti. Aklım çıktı, nasıl kaçacağımı bilemedim. Çocuğun elinden oyuncaklarını alayım, biraz kemireyim istedim. Size yemin ediyorum, öyle bir çılgılık attı ki camlar titredi.

Ayşegül Hanım, psikoloğu bulunca "Çiğdemciğim, bizimki çok öfkeli. Öfkelendiği zaman ne yapacağını bilemiyor, ne yapalım?" diye sordu.

Çiğdem Abla bir saat boyunca anlattı. Bir ara da "Ona bir **öfke yastığı** yapın, öfkelenince ona vurup rahatlayabilir," dedi.

"Aaaa, çok akıllıca! Teşekkür ederim Çiğdemciğim, deneyeyim hemen," dedi Ayşegül Hanım.

Benim de oradan aklımda kalmış. O gün sinirlenince salondaki kırlenti kendi öfke yastığımı yaptım. Sonuçta insan psikolojisiyle **köpek psikolojisi** birbirine benziyor olmalı. Sakinleştım, o elyafların içinde uyuyakalmışım. Bingo'nun çılgılığıyla sıçrayarak uyandım. Aklımı alacak benim bu kadın bir gün yemin ediyorum...

Cingo'yla hayat artık çok keyifli Ben okuldayken o işte olduğu için görüşemiyoruz. Her akşam kavuşuyoruz ve birbirimize sarılıyoruz. Sonra birlikte apartmanın ön bahçesine iniyoruz. **Cingo asansöre bayılıyor.** O yüzden aşağıya inmeden önce apartmandaki çocukları tek tek topluyoruz. Yedinci kattan Emir'i, beşinci kattan Hüseyin Can'ı, üçten Gaye'yi, ikiden Mert'i alıyoruz.

Sokakta oyun oynamak çok keyifli ama tuvaletimiz geldiğinde eve çıkmak zorunda kalıyoruz ve bu çok can sıkıcı. Hadi ben birinci katta oturuyorum, hemen gidip geliyorum, ama Emir her seferinde yedi kat çıkıp inmek zorunda kalıyor. Hüseyin Can, beş kat... Bu yüzden genelde bizim tuvaleti kullanıyorlar. Su içmek için de bizim eve gidiyorlar. Karınları acıkınca annemden ekmek

arası bir şeyler istiyorlar. Evlerine gidip gelmek onlara o kadar zor geliyor ki neredeyse uyumak için de bizim evi kullanacaklar!

Yine de aramızdan en şanslısı Cingo. Çünkü işemek için eve gitmek zorunda değil. Bahçedeki çam ağacının dibinde hallediveriyor işini. Kokusunu aldığı için hep aynı yere işiyor, bu yüzden Cingo'nun işediği yerdeki çimler kurudu. Sonra da zaten olanlar oldu...

O hafta apartman toplantısı vardı. Apartman toplantılarının gidilmemek için yapıldığını düşünüyorum, çünkü kimse gitmiyor. Genelde her şeyden şikâyet eden üç beş kişi gidiyor, yeni şikâyetlerini ve isteklerini bildiriyorlar. Bir de yöneticiye yakalanan ve zorla gidenler var tabii. Babam her seferinde yakalanmamayı başarıyor. "Bir tanecik pazarım var, onu da apartman toplantısında mı geçireyim?" diyor. Keşke aynı şeyi okul toplantıları için de yapsa. Tüm anne babalar okul toplantıları için aynı şeyi düşünse ve gitmese... Ama oraya koşa koşa geliyorlar.

Neyse, apartmandaki toplantıya katılmadık. Babam kaçmak için, "Annemlere gidelim," diye tutturdu. Hep beraber babaanneme gittik.

Ertesi gün, apartmana girdiğimizde girişteki panoda **"Alınan Kararlar"** listesi çarşaf gibi bizi bekliyordu.

Apartman çocukları oyun parkı istiyordu ama alınan kararlarda bununla ilgili bir şey yoktu. Demir kapı açılırken gıcırdıyordu ama alınan kararlarda demir kapıyla ilgili bir şey de yoktu. 12 numaradaki adam her gece bangır bangır müzik dinliyordu ama alınan kararlarda 12 numarayla ilgili de bir şey yoktu. Aylardır aidatı ödemeyen aileler vardı, ama alınan kararlarda aidatı ödemeyen ailelerle ilgili hiçbir şey yoktu. Konu varsa yoksa Cingo'ymuş meğer...

O bölümü aynen aktarıyorum:

ALINAN KARARLAR

APARTMAN SAKİNLERİMİZDEN 3 NUMARADA YAŞAYAN TANNER GÖÇKÜOĞLU VE AİLESİNİN SAHİP OLDUĞU GOLDEN RETRIEVER CİNSİ KÖPEĞİN BAZI APARTMAN SAKİNLERİNE RAHATSIZLIK VERDİĞİ ANLAŞILMIŞTIR. BU NEDENLE TANNER GÖÇKÜOĞLU VE AİLESİNİN, KÖPEKLERİNİ AKŞAM 21:00'DEN SONRA HAVLATMAMALARI, ASANSÖRE BİNDİRMEMELERİ VE ÇİMLERİ KURUTTUĞU GEREKÇESİYLE ÖN BAHÇEYE İŞETMELERİ KARARLAŞTIRILMIŞTIR.

Babam çok sinirlendi. "Başka hiç sorun yok tabii, bir tek Cingo'ydu derdiniz," dedi. "Keşke gitseydim toplan-tıya, ben onlara gösterirdim günlerini. Nasıl havlat-mamayım yahu, çorap mı tıkayalım hayvanın ağızına, bantlayalım mı?" diye söylendi durdu.

Ne yapacağımızı şaşırdık. Cingo'yu asansöre bindirmemek kolaydı, ama iş işini ve havlamayı çözmek zordu. Canım çok sıkıldı,ödevimi yapmak için odama girdim. Cingo da yanımda, yerde yatıp bana bakıyordu. Trkeğretmenimizdev vermişti. Birine mektup yazacaktık ve yazdığımız mektubu sınıfta okuyacaktık. Tam yazmaya başlamıştım ki Cingo'yla göz göze geldik.

Tabii yaaa! Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır atasözünü yeniğrenmiştim. Mektubu ben değil, Cingo yazacaktı. Veee apartmandaki komşulara gönderecekti. Bu kararlar Cingo'ya söz hakkı doğurmuştu ne de olsa.

Söz Cingo'daydı şimdi:

ÇOK DEĞERLİ KOMŞULARIM,

GEÇEN HAFTA BİR RÜYA GÖRDÜM. TOPLANTI YAPIYORMUSSUNUZ VE AŞAĞIDAKİ KARARLARI ALMISSINIZ:

1- APARTMANIN AYLIK GİDERLERİNDEN CİNGO YA MAMA ALINACAK.

2- TÜM SAKİNLER HER AY BİR KEMİK, DUBLEKS DAİRELERDE OTURANLAR İSE HER AY İKİ KEMİK AİDAT ÖDEYECEK.

3- EN AZ İKİ APARTMAN SAKİNİ BİRER DİŞİ GOLDEN BESLEYECEK.

4- ETLİ YEMEK PİŞİRİLDİĞİNDE BİRER TABAK DA CİNGO YA AYRILACAK.

5- BAHCEDDE CİNGO İÇİN BİR YER DÜZENLENECEK VE ŞAHSINA ÖZEL BİR KULÜBE YAPTIRILACAK.

AMA BİZİMKİLER BENİ BU RÜYADAN UYANDIRDI. NE YAPTINIZ HOCAM SİZ YAHU? ŞİMDİ SAVUNMAMI YAZIYORUM.

ASANSÖRÜ KULLANMASIN, DEMİSSİNİZ.
BEN ZATEN SPORA BAŞLADIM KARDEŞİM,
ASANSÖRÜ KULLANMAYACAKTIM. SİZE DE
TAVSİYE EDERİM, SİZ DE KULLANMAYIN.
SPOR ÖNEMLİ AYRICA CİŞ KONUSUNDA
BİR YANLIŞ ANLAŞILMA OLMUŞ. BEN
SADECE BAHCENİN SULANMASINA
YARDIMCI OLUYORDUM. NEYSE, OLUR BÖYLE
YANLIŞLIKLAR. ŞURADA KOMŞUYUZ,
BİRBİRİMİZİ KIRACAK DEĞİLİZ.

BÜTÜN TEKLİFLERİNİZİ BİR DAHA BENİ BÖYLE
ULU ORTA AFİŞE ETMEMENİZ ŞARTIYLA
-SİRF SİZİ SEVDİĞİM İÇİN- KABUL EDİYORUM.
GEREKİRSE HİÇ İSEMEM, GEREKİRSE DEĞİL
ASANSÖR KULLANMAK, MERDİVEN BİLE
KULLANMAM. GEREKİRSE UCMAYI ÖĞRENİRİM.
GEREKİRSE EVDEN HİÇ ÇIKMAM, YETER Kİ SİZ
MUTLU OLUN DEĞERLİ APARTMAN SAKİNLERİ...
BENİ SEVEN SEVMEYEN TÜM KOMŞULARIMIZI
PATİLEDİM.

SEVGİLER,
CİNGO GOCUKOĞLU

Mektup bittikten sonra altına imza atmam gerekiyordu ve Cingo kalem tutamıyordu. Annem bir keresinde, eskiden okuma yazma bilmeyen insanların imza da atamadıklarını, onun yerine parmaklarını mürekkebe batırıp kâğıda parmak bastıklarını anlatmıştı. Cingo'nun ön patisini **mürekkeple** boyadım ve fotokopiyle çoğalttığım mektuplara tek tek patisini bastı. Böylece her mektubu imzalamış oldu. Cingo patilerindeki mürekkebi yalayıp artık "**mürekkep yalamış bir köpek**" olurken, ben de hepsini tek tek zarflara koydum. Sonra da apartmandaki tüm kapıların önüne bıraktım.

Akşam ilk gelen Zeliha Teyze oldu. Ağlamaktan gözleri şişmiş. Cingo'ya bir tencere **kemik suyu** getirmiş.

Sonra Metin Amca geldi, bir hışımla girdi içeriye. "Nerde o Cingo?" dedi telaşla.

Cingo, ismini duyunca koşup ona atladı. Birbirlerine sarıldılar. "Biz ettik sen etme Cingo," dedi Metin Amca.

Sonra apartmandaki tüm çocuklar yavaş yavaş kapımıza gelmeye başladılar. Mektubu okuyunca dayanamamışlar, herkes çok etkilenmiş. Ağlaya ağlaya geldiler bize. Cingo'ya evden kemik, kemirilecek yoğurt

kabı falan getirmişler. Hediyeleri bir köşeye topladık. Resmen Cingo'nun zaferini kutladık o gece.

Gecenin sonunda Metin Amca, "Bayramlarda toplu taşıma araçları ücretsiz oluyor, bu da Cingo'nun bayramı. Yarın asansörü dilediği gibi kullansın," dedi.

İşte Cingo'nun asıl bayramı o gündü. Bütün gün asansörle en üst kata çıkıp koşarak aşağı indi ve bunu belki elli kere tekrarladı.

**I love you,
kalp, kalp, kalp**

İnsanları anlamakta güçlük çekiyorum. Tabii bunun asıl nedeni, benim köpek olmam olabilir. Ama sanırım insan olsaydım da anlayamazdım. Çok garip, bir dedikleri diğer dediklerini tutmuyor. En iyi, çocuklarla anlaşabiliyorum. Onlar daha dürüstler, oyun oynamayı çok seviyorlar ve kesinlikle çok eğleneliler. **İnsan ırkı yaşlandıkça oyun oynamayı, hareket etmeyi, gülmeyi bırakıyor ve daha çok uyumaya, daha çok söylenmeye başlıyor.** Bir köpek olarak söyleyebilirim ki evde bir çocuğun olması büyük şans. Çünkü ister istemez bir süre sonra sahibine benziyorsun. Sadece Bingo ve Tango'yla beraber yaşıyor olsaydım çoktan sıkıntıdan patlamıştım.

Mesela, bizim Sarımsak var. Aynı mahallede yaşıyoruz. Onun sahibi, emekli bir adam. Bütün gün balkonda yatıyor Sarımsak. Utanmasa açıp gazete okuyacak, atlet giyip çay içecek balkonda, o kadar emekli. Parka geliyor işemeye. Günde bir kere iniyor çişe. Niye? Çünkü üşeniyor. Günde bir kere inip iki dakika boyunca aralıksız işiyor. Sonra homur homur söylenmeye başlıyor. Yok yollar taşlıymış da yürürken ayağına batıyormuş, yok parka gelen çocuklar çok gürültü yapıyormuş, yok efendim kemiklerin eski tadı kalmamış... Durmadan "Bizim zamanımızda bir kemikler vardı böyle, yemeye doyamazdınız," diyor. Ya arkadaş, bir köpek ömrü en fazla on beş yıl yani, on beş yılda ne değişebilir ki? Tüm bunlar o yaşlı adam yüzünden oluyor. O söylendikçe Sarımsak da söylenmesi gerektiğini düşünüyor.

Biz biraz böyleyizdir; sahiplerimizin huylarını ediniz, onlar gibi olmaya çalışırız. Sarımsak'ın geleceğinden bu yüzden endişe ediyorum. Parkta uyuyup kalmaya başladı bu aralar. Yakında gözlük kullanmaya, tansiyon ilacı yutmaya, **torun gezdirmeye** de başlar bu. Şahsen ben enerjisi düşük insanlardan uzak durmaya çalışıyorum. İster istemez etkileniyorum çünkü.

Müşerref Teyzesi var Cango'nun mesela. O gelince salona hiç girmiyorum. Sürekli hastalıklardan, kötü havalardan, hastalardan, parasızlıktan, mutsuzluktan bahsediyor.

İnsanların çoğu böyle. Güzel şeyleri görmekte ısrar ediyorlar. Sanırsın dünyada hiç güzel bir şey yok, her şey çok kötü. Oysa etrafta çok güzel şeyler var. Mesela ben!

Müşerref Teyze, Bingo'ya bakıyor: "Ah, yazık sana Binnurcuğum, çok üzülüyorum senin için. Bütün gün işte çalışıyorsun, bir de eve gelip ev işiyle uğraşıyorsun, çok yoruluyorsun, yazık sana," diyor.

Tango'ya bakıyor: "Taner de çok çalışıyor, hiç tatili, dinlencesi yok. Rahmetli kayınpederim de böyleydi, çalıştı çalıştı, hiç dinlenmedi, sonra öldü gitti adamcağız, yazık..." diyor.

Cango'ya bakıyor: "Yazık bu çocuğa da, bütün gün okulda. Okuldan geliyor, dört duvar arasında kapalı kalıyor, şöyle bir oynayabileceği kardeşi de yok. Yarın öbür gün tek başına kalacak siz de ölünce. Yazık bu çocuğa, çok yazık," diyor.

Bana bakıyor: "Bu hayvana da çok acıyorum, sokakta

dilediğince koşturmak varken böyle ev ortamında mahkûm gibi yaşıyor. Köpeklerle oyun oynamak varken böyle işte Cango'yla, onun arkadaşlarıyla falan oynayıp sefil oluyor. Yazık bu köpekçiğe çok yazık," diyor.

Bir anda hepimiz, "Acaba gerçekten yazık mı bize?" diye düşünmeye koyulup Müşerref Teyze gittikten sonra hayatımızı sorguluyoruz. Cango, "Neden benim kardeşim yok?" diye ağlamaya başlıyor. Bingo, "Ben zaten çok yoruluyorum işte, bir de eve gelince sizinle uğraşıyorum," diye başlıyor söylenmeye. Tango, "Yeter artık ömrümün sonuna kadar böyle çalışacak mıyım? Ölüp gideceğim çalışırken," diye isyan ediyor. Ben de balko-

na çıkıp uluyorum. O yüzden Müşerref Teyze geldiğinde çok ayak altında dolaşmamaya gayret ediyorum.

Müşerref Teyze'nin en sevmediğim huylarından biri de tüm örneklerini sürekli benim üzerimden veriyor olması. Buna deli oluyorum. O kadar yanlış ki...

Mesela şöyle oluyor; çok çalışan birinden bahsederken "Köpek gibi çalışıyor," diyor. "İsmail'le Şengül'ün hali de ne olacak bilmem ki, ikisi de köpek gibi çalışıyor ama yine yetmiyor paraları, yine yetmiyor, yazık onlara, çok üzülüyorum," diyor.

Konuşabilsem, ona "İyi de Müşerrefciğim, köpekler çalışmazlar ki," diyeceğim. Ama diyemiyorum. Gerçekten yani, niye çalışalım ki? Sen benim şirkette güvenlik görevlisi olarak çalıştığıma bakma, ben onu hobi olarak yapıyorum.

Müşerref Teyze pişman olan birinden bahsederken de "Köpek gibi pişman," diyor. "Yengem de senin gibi hem evde hem işte çalışıyordu Binnurcuğum, sonra bel fıtığı oldu, köpek gibi pişman şimdi. Sana da, ona da çok üzülüyorum, yazık size," diyor. Yahu biz niye pişman olalım, yaşıyoruz geçiyor. Herkes gibi bizim de hatalarımız oluyor, ama uzatmıyoruz. Bizi kanştırmayın kendi işlerinize

Mesela bir de Müşerref Teyze alt komşusuna gıcık oluyor. Bize geldiğinde sürekli ondan bahsediyor. Kadın yemek pişirip getiriyormuş Müşerref Teyze'ye. Diyor ki, "Ay, çok acıyorum onun ailesine. Yemeklerini bir görsen, köpeğe atsan yemez. Öyle tatsız tuzsuz, yazık yaa, yazık, nimete yazık."

Köpeğe atsan yemez ne demek şimdi? Sanki biz her şeyi yiyoruz da bir senin alt komşunun yemekleri kaldı... Bizim de bir damak zevkimiz var, ağzımızın tadı var. Mesela ben mamamı sütlü severim. Sade mama yiyemiyorum. İlla üstüne biraz süt döksünler istiyorum. Niye? Çünkü öyle daha güzel. Geçen gün süt kalmamış evde, ben de yemedim mamamı. Bingo mama tasımın üstüne **peynir doğradı**. Onu da yemedim. Sonra arkamdan konuştu, "İlla süt istiyor, süt kalmamış canım, peynirle yiyiversin. Ne biçim köpek bu? Anlamadım ki," diye şikâyet etti beni Tango'ya.

Asıl sen ne biçim annesin Bingo? Yani şimdi düşün, evde sütle beslenen bir bebeğin olsa, bebeğe kahvaltıda "Süt kalmamış annecim, peynir yiyiver," mi diyecaksin? **İnsaf yahu!** Köpek olabilirim ama ben de insanım.

Bizim Cango ikolatalı ekmek yerken kendini kaybeder. Ağız gözü çikolata oluyor.

Müşerref Teyze, Cango'yu böyle görünce "Ay şunun yüzüne bak, köpek yalasa doyar," diyor.

Yahu beni niye karıştırıyorsun her şeye kardeşim? Niye yalayayım ben Cango'nun ağızını yüzünü? Böyle iğrenç şey mi olur? **Açlıktan ölürüm gene de yalamam!**

Müşerref Teyze böyledir işte. Bana takmış kafayı, her olayda benden bahsediyor. Geçen gün yine geldi. Ben de o gelince balkona çıktım. Bir ara kulağıma alındı, yine benden bahsediyor. Filiz Yenge'nin oğluyla Şule Yenge'nin kızı ayrılmışlar.

"Ah o oğlan, o kıza köpek gibi âşık, yazık efendim, çok üzülüyorum o oğlana," dedi.

Haydaaa!

Köpek gibi âşık nedir yahu? Kaç tane âşık köpek gördünüz de hemen köpek gibi âşık diyorsunuz? Köpekler hiç âşık olur mu? Bizi ilişkilerinize bari karıştırmayın, yapmayın, etmeyin derken... **ONU** gördüm.

Balkonun altından geçti. Koşarak ön bahçeye gitti. Tüyleri ipek gibiydi, rüzgârda dalgalanıyordu. Kuyru-

ğuyla havaya resmen LOVE yazıyordu. Hayatımda böyle güzel, böyle alımlı, böyle tatlı bir kız görmemiştim.

Kalbim yerinden çıktı, **kalbim rüzgârda savuruldu** ve ön bahçeye doğru gitti.

Artık ben, ben değildim. Cingo kesinlikle Cingo değildi.

**Cingo'ya
bir haller oluyor**

Ne olduğunu anlamadım. Soğuk bir kış günüydü. Dışarda lapa lapa kar yağarken Müşerref Abla'yla salon-
da oturuyorduk. O yine konu komşusunu, akrabalarını
anlatıyor, "Yazık size, yazık size," diye diye bize acıyor-
du. Ben de onu dinliyordum. Cingo balkondaydı. Son-
ra birdenbire ulumaya başladı. Uluyarak salona girdi,
yerde taklalar attı. Bütün koltukların üstünde zıpladı
ve uludu. Bütün pencerelere koştu ve uludu. Koşarken
duvara, kapıya falan çarptı ve uludu. Yere yatıp tepin-
meye başladı ve uludu. Yatak odasının balkonuna koş-
tu, aşağıya atlamaya çalıştı ve uludu. Delirmiş gibiydi.

Sakinleştirmek için ona sarıldım. Kalbi yerinden
çıkacak gibiydi. Salyalar akıtıyordu. Kaç kez, "Cingo,

sakin ol oğlum,” dedim hatırlamıyorum. Sonra dış kapıya koştu. Kapıyı açmaya çalıştı. O zaman anladım ki dışarıya çıkmak istiyor. Kapıyı açar açmaz bahçeye fırladı. O kadar hızlı indi ki dengesini kaybedip merdivenlerden yuvarlandı. Arkasından koştum, apartman kapısını açtım. Hemen bahçeye fırlayıp uludu. Havayı kokladı, her yere baktı. Birini arıyor gibiydi. Bahçenin demir parmaklıklarına tutunup dakikalarca havladı. Sonunda kendini karların içine bıraktı ve sakinleşinceye kadar hızlı hızlı nefes alıp verdi. Kriz geçirmiş gibiydi. Ne olduğunu anlamadım. On beş dakika sonra resmen sürünerek eve çıktı.

Müşerref Abla, “Ay bu hayvan hep böyleyse yazık sana kardeşim, çok yazık. Ben olsam hayatta bakamam. Gerçi o da ne yapsın? Hayvanın **canı sıkılıyor** evde, yazık bu Cingo’ya, çok yazık,” deyip gitti.

O gittikten sonra veterineri arayıp olanları anlattım. Cingo’ya ne derdi olabileceğini sordum. Bilemedi, “Rüya görmüş olabilir,” falan dedi. Ama rüyaya pek benzemiyordu. Belki iyi gelir diye biraz sütlü mama verdim. Ama Cingo yemedi. Oysa silip süpürürdü. Kemik suyu kaynattım. **Cingo’nun asla affetmeyeceği** bir

ey varsa o da **kemik suyuna doğranmış ekmekti.**
hazırladım ve önüne koydum. Koklamadı bile. O gün
su bile içmedi. Kapının hemen yanına bir yatak yap-
mıştık Cingo'ya. O yatağa yatıp kafasını kollarının ara-
sına gömdü ve saatlerce yattı. Cango okuldan geldik-
ten sonra oynamak için zorladı Cingo'yu. Önüne top
attı, oyuncak kemik attı, kollarının altından gıdıklama-
yı bile denedi. Ama hiçbir şey onu neşelendirmedi. O
günü öyle geçirdi. Ertesi gün de hiçbir şey yemedi.

Kar iki gündür durmadan yağıyordu. Yollar kapandı,
ama Cingo belli ki çok hastaydı. Onu kucağımıza alıp
arabanın arkasına yatırdık. Arabamızın tekerleklerine
zincir bağlayıp yola çıktık. Bir saat sonra veterinerdey-
dik. Kar yüzünden veteriner muayenehanesi de açılma-
mıştı. Veterinerimizi arayıp evine gittik.

Apartmanda asansör yoktu. Cingo'yu kucağımıza
alıp beşinci kata çıkarttık. Kesinlikle kımıldamıyordu.
Ara sıra gözlerini uzaklara dikip uluyordu sadece. Ve-
teriner ne olduğunu anlayamadı. Ona bir tane mavi
plastik top verdi. Cingo almadı. Ama veteriner zorla
ağzına bir oyuncak top sıkıştırıp bizi geri gönderdi.

Arabada geri dönerken Cingo baygın gibiydi. Vete-

rinerin dişlerinin arasına sıkıştırdığı mavi top bıraktığı gibi duruyordu. Bir saatin sonunda eve geldik. Arabayı garaja park ettik. Cingo yine arabadan inmedi. Ön bacaklarından Tango tuttu, arka bacaklarından ben... Yüklenip evin yolunu tuttuk. Bir ara tekrar uludu ve ağızını açınca mavi top düşüp otoparktaki arabalardan birinin altına yuvarlandı. Cingo dahil, kimsede o topu oradan alacak hal kalmamıştı, bıraktık ve eve çıktık.

Herkes çok yorulmuştu. Bütün günü pencerenin önünde kar yağışını izleyerek geçirdik. Cingo o gün de hiçbir şey yemedi.

O gece büyük bir gürültü duyduk. Bizim sokakta, yoldaki buzlanma ve kar yüzünden iki araç kaymış, birbirine çarpmış ve araçlardan biri de bizim arka bahçe kapısına savrulmuş. Tango ve diğer apartman sakinleri gece inip baktılar. Kapı kırılmış ve kilitlenmiyormuş. "Yollar açılınca yaptırırız," dediler. Sonra tekrar uyuduk.

Ertesi sabah, saat altı buçukta uyandım. Kar bütün gece yağmaya devam etmişti. Bir bardak su içmek için pijamalarımıyla mutfığa gittim. Cingo'yu pencereden dışarıyı izlerken buldum. Uyumamış. Gözleri **kan çanağı** gibiydi. "Çişi gelmiştir," diye düşündüm ve onu bahçeye indirmeye karar verdim. Sabahın altı buçuğunda apartmanda ve sokakta kimsecikler olmazdı nasıl olsa. Üzerime bir şal aldım ve ipek pijamalarımıyla Cingo'yu ön bahçeye götürdüm.

Dışarısı inanılmaz soğuktu. Çabucak işini halletsin de hemen yukarı çıkalım diye düşünüyordum ki Cingo birdenbire ulumaya başladı. Uluyor, yerinde zıplıyor, parmaklıklara koşuyor ve yerde taklalar atıyordu.

"Cingo dur!", "Cingo sakın ol!", "Cingo buraya gel!" dedim ama beni dinlemedi. Arka bahçeye doğru koşmaya başladı. Mecburen peşinden koştum. Kar en az

bir metreydi. Cingo hoplaya zıplaya, bata çıka arka bahçeye varmıştı bile. Peşinden koştururken belime kadar kara gömüldüm. Cingo'yu yakalamam gerekiyordu, ama o arka kapının kırık yerinden sokağa ıktı. Mecburen ardından gittim. O sırada buzda üç kere düştüm. **Pijamalarım su gibi oldu.** Soğuktan titriyordum. Cingo'yu bir ara gözden kaybettim.

Sonra onları gördüm. Aşağı mahalleden birisi bir kangal köpeğini gezdiriyordu. Köpek yle iriydi ki boyuna tasma yerine halat bağlamışlardı.

Cingo kangala doğru koştu ve ona sarıldı. Kuyruğunu kokladı, pati attı. Kangalın sahibi bana "Gelmeeee, sakın gelmeeee!" diye bağırıyordu. Köpek eğitimsiz bir kpekmiş ve bana saldırabilirmiş. Uzaktan Cingo'ya kaç kez seslendim bilmiyorum. Gelmedi. O an Cingo'nun bu köpeğe **âşık** olduğunu anladım. Geçen gün de bu köpeği görmüş olmalıydı, bütün sıkıntısı bu köpeğe kavuşmakmiş meğer.

Cingo dakikalarca sarıldı kangala. Ben soğuktan tir tir titriyordum.

Adam bana "Siz evinize doğru yürüyün, ben onları yavaş yavaş getireceğim," dedi

Ben yürüdüm ve adam kangalı çekti. Cingo kangalın peşinden geldi. Arka bahçeye girdiğimizde Cingo'yu yakalayabilmeyi başardım. Yarım saatlik bir maceradan sonra nihayet, soğuktan donmuş bir vaziyette ve sırlıklam pijamalarla, apartmanın garajına girebilmişim.

Garajın kapısını kapattım. Biz içeride kaldık, kangal dışarda. Cingo da ben de nefes nefese kalmıştık. Ve birdenbire Cingo'nun aklına önceki gün arabanın altına kaçırdığı mavi top geldi. Gidip topun olduğu arabanın yanında havlamaya başladı. Eğer o topu oradan almazsam Cingo bütün apartmanı ayağa kaldırırdı ve saat daha yediydi. Eğilip arabanın altına baktım, top görünüyordu. Uzandım ama alamadım. Mecburen arabanın altına girmem gerekiyordu. Yere yattım ve arabanın altına doğru süründüm. Topa ulaştım. Arabanın altından çıktığımda, aracın sahibi üst komşumuz tepemde dikiliyordu.

Adam bana boş gözlerle baktı ve hiçbir şey söylemeden arabasına bindi.

Ne diyebilirdi ki? Sabahın yedisinde garajdaki arabasının altından ıslak pijamalarıyla bir kadın çıkıyor.

Ne diyebilirdi ki?

Cingo'ya mavi topunu verdim ve eve çıktık. İçeriye girince sinirden oturup ağladım.

Cingo âşık olmuştu ve ben ağlıyordum.

İmdat Sokak- Dikkat Köpek Var

Sabah, Bingo'nun hıçkırıklarıyla uyandım. Ne olduğunu anlayamadım. Salonda, ıslak ve kirli pijamalarla ağlıyordu. Hıçkırıklarının arasında sadece, "Cingo âşık olmuş," diyordu.

Konuyu anlamamız biraz zaman aldı. Bingo'ya sarılıp onu sakinleştirdim. Sonra Cingo'ya bir kap mama koydum. Onu yedi. Sonra bir kap daha koydum. Onu da yedi. Ve bir kap daha... Üç günlük açlık grevi sevgilisine kavuşmasıyla birlikte son bulmuştu. Akşama kadar yemek yedi, kemik ve yoğurt kabı kemirdi. Cingo'ya bakınca kendimi hatırladım. Binnur'u ilk gördüğümde ben de böyle olmuşum. Bir anda sanki kalbimden vurulmuşum. Nefesim kesilmişti. Ne yapacağımı, nereye

koşacağımı, nasıl oturacağımı, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilememiştim. Onu tekrar görene kadar yemek bile yiyememiştim. Yeniden gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Sonra da eve gelip bütün bir gün boyunca yemek yemiştim. Sonra zaten Bingo'yla evlendik ve yemek yemeye aralıksız devam ettim. **Bu göbeği Bingo'ya borçluydum.** Cingo'yu anlıyor, aşkına saygı duyuyordum.

O kangal köpeğini bulup haftada birkaç gün bir araya gelmelerini sağlamam gerekiyordu ve bunu yaptım. Biraz zamanımı aldı ama başardım. Önce mahalle muhtarına gidip kocaman bir kangal köpeği olan bir mahalle sakinini tanıyıp tanımadığını sordum.

"Maalesef köpekleri aile çizelgesine dâhil etmiyoruz. Biraz sorup soruşturalım, bir sonuca ulaşırsam ben size haber veririm," dedi muhtar.

Aklıma mahalledeki veteriner kliniği geldi. Öyle ya, ona mama almak için mutlaka uğruyorlardır, diye düşündüm. Yanılmışım.

Veteriner, "Abi senin anlattığın büyüklükteki köpek bizim sattığımız mamalarla doymaz. Kesin ona kemik alıyorlardır, sen bir de Kasap Şehmuz'a sor," dedi.

Ben de Kasap Şehmuz'a gittim.

İçeriye girip "Sizden kemik alan bir köpek var mı?" diye sordum.

Kasap Şehmuz, "Bayan Sayko," dedi. Bu civardaki tüm kasaplar Sayko'yu tanımış. "Biz hepimiz kemikleri Sayko'ya satarız. Sayko bizim **sadık müşterimizdir**," dediler. Yerini söylediler, gittim. Bütün kasapların tanıdığı, Cingo'nun gönlünü çalan, benim bir tanecik Binnur'umu ağlatan Sayko'yla mutlaka tanışmalıyım.

Sayko beni kapıda karşıladı, zaten bahçeden içeriye giremedim. Cingo'nun üç katı büyüklüğündeydi. Dişleri Cingo'nun patileri kadardı. Kulakları Cingo'nun kuyruğu kadardı.

Beni görünce bir kez uludu ve sahibi kapıya çıktı "Vay be," dedim içimden, "adam resmen köpeği güvenlik sistemi yerine kullanıyor."

Sayko'nun sahibinin bahçeli bir evi var. Cingo'ya göre çok farklı bir evde yaşıyor. Evin bahçesinde bir sürü tahta parçaları, patlamış araba lastikleri, çuvalar, teller, kümes, güvercin evi falan var. Her yer Sayko'nun hâkimiyeti altında. Bahçedeki tavuklar, kümesten dışarıya iki adım atıyor, sonra Sayko'yu görüp tekrar koşarak kümese giriyorlar. İçeri girer girmez korkudan birer yumurta yapıyor, Sayko'yu unutana kadar bir daha dışarıya çıkmıyorlar. Adam evinde güvercin besliyor. Güvercinler, Sayko'dan korktukları için resmen kanat çırpmadan uçuyorlar. Sayko'nun oturduğu sokaktan tek bir kedi bile geçmiyor.

Hani evlerin giriş kapılarına "DİKKAT KÖPEK VAR" yazarlar ya, bunlar sokak tabelasının üzerine şöyle yazmışlar:

Sayko'nun olduğu yere ciddi bir sessizlik hâkim. Sadece onun nefes alıp verişleri duyuluyor. Sahibi beni görünce Sayko'yu elindeki halatla birlikte bahçedeki çınar ağacına bağıladı. Bir ara Sayko gerindi, ağacı yerinden sökecek sandım. Öyle deli bir köpek... Adama zar zor durumu anlattım.

Korka korka, "Sizin için de sakıncası yoksa, bizim Cingo arada sırada buraya gelip gidebilir mi?" diye sordum.

"Gelsin tabii," dedi Sayko'nun sahibi, "ama geri gider mi, onu bilmiyorum... Bakarsın Sayko onu da yer"

Tercihli Cingo'ya bıraktık, ya evde **aşk acısı** çekecekti ya da Sayko'yla bir araya gelecekti. O ikincisini tercih etti

Resmen ayrı dünyaların köpekleriydiler ama Cingo bunu yaşıyarak görecekti.

Ayrılık acısı ya da acıların köpeği Cingo

Tango beni bir gün bir yere götürdü. Sakin sessiz bir evin bahçesi. Bahçede bir sürü tahta parçaları, ağaçlar, tavuklar, çuvalar, güvercinler falan var. Yukarda güvercinler kanat çırpıyor. Yerde tavuklar yemliyor. Ağaçlardaki tek tük yapraklar rüzgârda kımıldıyor. Evin çatısında iki tane kedi oturuyor.

Nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken birden kapı açıldı. Sayko geldi. Çatıdaki kediler fişek gibi hızla kaçtılar. Sayko geldi. Tavuklar ne olduğunu bile anlamadan kümese kaçıştılar. **Kümesinin kapısını içerden kapatmayı bile öğrenmişler.** Sayko geldi. Güvercinler kuş yuvasına girdiler. Sayko geldi. Ağaçtaki yapraklar sallanmayı kesti. Sayko geldi. Bahçeyi büyük bir ses-

salık kapladı Sayko geldi Bahçeye artık büyük bu ses
salık. Sayko'nun pati sesleri ve benim kalp atışlarım
hâkimdi. Sayko geldi ve şu küçücük ömründe yeni bu
sayfa açtı

Hayatımın en güzel günlerini Sayko ile geçirdim.
Aslında korktukları kadar sert bir köpek değil. O sert
görünümünün altında yumuşacık bir kalbi var. "Ben
de böyle gelmişim dünyaya," diyor. "Böyle iri cüsseli,
kocaman bir köpek olarak doğmak benim tercihim de-
ğildi ki," diyor. "O yüzden herkes benden korkuyor, kaçı-
yor," diyor. O da alışmış artık buna. Zamanla yalnızlığı
seçmiş. İnsanlar arasında da oluyor bu.

**Böyledir; insanlar birbirlerinin kalplerine bak-
mayı akıl etmezler. Dış görünüşlerine bakarlar ve
çokça yanırlar.**

Köpekler arasında da bu tür şeyler oluyordu demek.

Cango'nun sınıfında bir çocuk var mesela. Çok kilolu
ve iri yarı bir çocuk. Diğer çocuklar ondan korkup uzak
duruyorlar. Cango'nun dediğine göre hep tek başına
geziyormuş. Sonra Cango bir gün onunla yakın arka-
daş oldu ve aslında ne kadar iyi bir arkadaş olduğun-
u, ne kadar esprili ve zeki olduğunu öğrendi. Şimdi en

yakın arkadaşlarından birisi. Ben de işte yavaş yavaş Congo'ya benziyordum. "Zaten öyledir," demiştim, "köpekler zamanla sahiplerine benzerler."

Sayko ile her hafta sonu buluştuk, birbirimize sanıldık, hasret giderdik. Dertleştik. Bunca sene hiç arkadaş olmamış. İlk kez arkadaş oldu. Benim **hareketli bir yaşantım** vardı.

Evde Congo'yla oynuyordum, iş yerinde Tango'yla vakit geçiriyordum, apartmanın bahçesinde çocuklarla oynuyordum. Hiçbir şey yapmazsam evde televizyon izliyordum.

Ama Sayko'nun hayatı bambaşkaydı. Birlikte o bahçenin sessizliğinde oturup gökyüzünü izliyorduk. Ben ona hafta içi neler yaptığımı anlatıyordum. O kadar çok şey yapıyordum ki anlatırken hep ben havlıyordum, Sayko'ya hiç söz hakkı tanımıyordum.

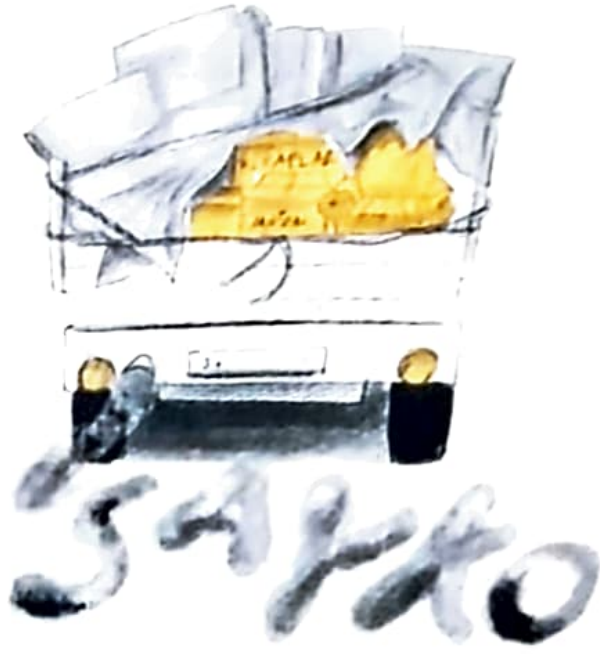

Sayko'ya, "Sen ne yaptın bu hafta?" diye soruyordum. Tek bir kez "Hauv!" diyordu. Bu köpek dilinde "Hiç" demekti. Resmen Bingo ve Tango gibi bir çifttik. Bizim evde de durum böyleydi. Akşam yemeklerinde Bingo, bütün gün ne yaptığını anlatıyordu. Bazen bütün bir gün hiçbir şey yapmadan televizyon izliyordu, ben şahittim. Evde bütün öğleden sonra televizyon izliyor, ama sonra yaptığı hiçbir şeyi o kadar uzun anlatıyor ki bütün yemek boyunca onun gününün nasıl geçtiğini dinliyoruz. Sonra, sonlara doğru Tango'ya "Senin günün nasıl geçti, sen ne yaptın?" diye soruyor. O da diyor ki: **"Hiç..."**

Biz de onlar gibiydik işte. Sayko ile ben. Ama işte evliliklerindeki mutluluğu da belki buna borçluydular. Biri çok güzel konuşuyor, biri de çok güzel dinliyor. Uyumlu bir çift. "İnşallah bizim sonumuz da onlar gibi olur," dedim.

Ama olmadı. Çünkü Sayko gitti.

Bir hafta sonu bahçede ona sarılırken sahibinin Tango'ya dediklerini duydum. "Emekli oldum," dedi. Sayko gitti. "Burada durmayız artık," dedi. Sayko gitti. "Sivaslıyız biz, oraya gideceğiz," dedi. Sayko gitti.

"Karımın romatizmaları var," dedi. Sayko gitti. "Memleket havası ona iyi geliyor," dedi. Sayko gitti. "Oğlan da evlendi," dedi. Sayko gitti. "Babamdan kalma bir ev var," dedi. Sayko gitti. "O evi yaptıracamız,"

dedi. Sayko gitti. "Emekli maaşı bize yeter," dedi. Sayko gitti. "Bahçemizi eker biçeriz," dedi. Sayko gitti. "Sayko da sever oraları," dedi. Sayko gitti. "Ona bir kulübe yaparım bahçeye," dedi. Sayko gitti. "Haftaya gidiyoruz," dedi. Sayko gitti. "Taşıma şirketiyle anlaştık," dedi. "Biz gideceğiz, eşyalar arkadan gelecek," dedi. Sayko gitti. "Hayırlısı olsun artık," dedi. Sayko gitti. Sayko gitti. Sayko gitti.

Sayko'yu çok özledim ve bazen ağlıyorum.

Müşerref Teyze haklıydı. **Büyük konuşmuşum.** Köpek gibi âşık olmuşum.

Sayko gittikten sonra Cingo kendini oyuna verdi. Sert bir kış geçirmiştik. Bahar geldi. Baharla birlikte daha çok sokağa çıkmaya başladık. Bir sürü yeni arkadaşlar edindik Cingo'yla. Sanki oyun oynayarak kafasını dağıtmak istiyor, Sayko'yu düşünmemek için yeni uğraşlar arıyordu.

Sonra yaz geldi ve okul tatil oldu. Annem de evdeydi artık. Günlerimiz çok güzel geçiyordu. Cingo'yla yaşamaya hepimiz tam alışmıştık ki annem söylenmeye başladı. Tuhaf bir şekilde evin koktuğunu iddia ediyordu. "Hadi biraz dışarıya çıkın, evde ağır bir koku var. Öfff, bu koku Cingo'dan geliyor, ıyyy!" diyor, bizi hemen evden postalıyordu.

Sabah kahvaltıdan sonra bahçeye çıkıyorduk, öğle

güneşi batıncaya kadar bahçede oyun oynuyorduk. Fakat Cingo sıcaktan nefret ediyordu, dili dışarda kalıyordu resmen. Nefes nefese kalıyor, bulduğu en ufak bir su birikintisinin üstüne yatıyor, yerde beton zemin görürse öylece seriliyordu. Hava o yaz o kadar sıcaktı ki dayanamıyorduk dışarda durmaya. Eve gelmemize de annem dayanamıyordu. Resmen Cingo'yla annemin arasında kalmıştım.

Babam bir akşam, "Hadi bir değişiklik olsun, memlekete gidip gelelim," dedi. Hepimiz kabul ettik çünkü orası çok serin oluyordu.

Babamın köyü bizim eve dört saatlik mesafede. Annem, "Cingo'yu birine bırakalım, bizimle gelmesin, kokuyor," dedi. Ama tabii ki kimse Cingo'yla baş başa iki gün geçirmeyi kabul etmedi. Bütün tanıdıklarımızı aradık, ama **ne hikmetse** hepsinin o hafta sonu işi varmış. İş olmayanların bile "Cingo bu hafta sonu sizde kalabilir mi?" sorusunu duyar duymaz işi çıktı. Ben zaten bizimle gelmesini çok istiyordum. Annemi ikna etmek zaman aldı. Sonunda kabul etti. Zaten hep böyleydi, genelde her şeye başta itiraz edip sonra yine dediğimizi yapardı.

Hemen yatağa yatıp hayaller kurmaya başladım. Köye gidince Cingo'yla tarlaya gidecektik, uzun yürüyüşler yapacaktık. Köydeki dereye gider, orada Cingo'yu suya sokardım. Onu samanlığa götürürdüm, samanların arasında debelenir dururdu. Bunları hayal ettim, ama tabii ki hayalimdeki gibi olmadı.

Yola çıktık. Annem babamın yanına oturdu, biz de Cingo'yla arka koltuğa. Annem "Öffff, kokuyor bu hayvan," dedikçe camları açtık. Arabanın içinde fırtına esiyordu. Babamın ensesiyle annemin topuzunu izleye izleye dört saat geçirecektim. O yüzden yanıma kitap aldım. Ama Cingo o kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki kendimi verip kitap okuyamıyordum.

Bu onun ilk uzun yolculuğuydu. Huzursuzdu. Patileri önde, sanki koşuyormuş gibi, yerinde duruyor ama hızla nefes alıyordu. Çenesinden salyaları akıyordu, arka koltuk leş gibi salya oldu. Ne olduğunu anlayamadık. Durduğu yerde koşuyordu köpek!

Annem, "Ayyy kusucaaam!" deyince babam arabayı durdurdu. Baktık Cingo da durdu. Derin bir nefes vererek koltuğa serildi. İndirip çişini yaptıralım dedik, ama patisini kımıldatacak hali yoktu. Araba tekrar hareket ettiğinde, yeniden eski konumunu alıp durduğu yerde koşmaya başladı. Sonra kırmızı ışıklarda durduk ve Cingo da durdu, yeşil yanınca hareketlendi. O an anladık ve kahkahayı bastık: Bu şaşkın, arabayı kendisinin kullandığını zannediyordu!!!

Sonra inanılmaz bir şey oldu.

Annem arabaya kustu! Arabanın içi kusmuk ve salya kokusundan geçilmiyordu. Ben hâlâ Cingo'ya gülüyordum. Babam anneme gülüyordu. Anneminse sinirleri bozulmuştu, kendine gülüyordu.

**Sizsiniz pis,
pis size benzer!**

Aman ne komik, ne komik! Gülün bakalım **Gıcıkogulları**. Çok komik! Kardeşim, ben düzenli yıkanan, duşunu alan, çişini kesinlikle tüylerine kaçırmayan, çişinin üstüne basınca patilerini yalayan, kakasını yaptıktan sonra oturup poposunu halıya itinayla silerek temizleyen, gayet hijyenik bir hayvanım. Yemeklerden sonra gidip klozetten su içer, gargara yapar ve dişlerimi temizlerim. Küçüklüğümde sırf ortalık temiz olsun diye kendi kusmuğumu yemişliğim var benim. Lütfen yani. Çok titiz bir köpeğim, beni başkalarıyla karıştırmayın. Fakat nereden çıktı bilmiyorum, Bingo tutturdu, "Kokuyorsun da kokuyorsun." Kokmuyorum yahu! Niye kokayım? Sırf Bingo kokuyorsun dedi diye gidip

köpek parfümü aldı Tango Nasıl dayanılmaz bir şey anlatamam Yine de sırf o mutlu olsun diye sıkmalarına izin verdim Daha ne yapayım canım? Kendimi küvete yatırıp çamaşır suyuna mı basayım? Neyse, Tango bir çare buldu

da kurtulduk derken o yolculuğa çıktık. Ya ben aslında şey yapmazdım da o gece izlediğim filmin etkisinde kaldım. Film Alaska'da geçiyordu. İki tane köpek, kızakları taşıyordu. Kızaklarda karlara bata çıka arabayı çekiyorlar, hasta bir kadını hastaneye yetiştiriyorlardı. Çok **acıklı** bir filmdi, kimseye belli etmeden kanepenin arkasında ağladım durdum. Ertesi gün de yola çıkınca, filmin etkisiyle, arabayı ben çekiyorum sandım. Koştukça daha hızlanıyorum, koştukça daha hızlanıyorum. Durunca ben de durdum. Hızlanınca hızlandım. Sonra siz gülünce fark ettim durumu. Aslında süper bir şey bu, ha! Köpekle çalışan araba. Bence insanlar bu fikrimi değerlendirsin.

Ama Cango, o annenin hali neydi öyle yaa? Perişan oldu kadın. Her tarafa da kustu batırdı. Ben yapsam

peş der kendi yapınca gülüyor. Zaten hep böyle o. Can-
go sana da öyle yapmıyor mu? Geçen gün yakaladım,
derslerini zamanında yap diyor, ama kendisi görevle-
rini hep aksatıyor. Kaç kere okulda yapması gereken
işleri evde yaptı, ben şahidim! Ayrıca sana insanların
arkasından konuşma diyor, kendisi Müşerref Teyze'yle
boyuna dedikodu yapıyor. Ay sonunda kredi kartı fa-
turaları gelince Tango'yla sana "Gereksiz yere alışveriş
yapmayalım, tutumlu olalım," dedi. Geçen gün kendi-
sini yeni aldığı cilt bakım kremlerini gizli gizli dolaba
yerleştirirken yakaladım. Ohhh, **bize gelince her şey**
yasak, Bingo'ya gelince her şey serbest! Ohhh, hayat
sana güzel Binnur Gocukoğlu... Ohhh, ne âlâ memle-
ket Binnur Hanım. Ohhh, yan gel de yat şekerim. Ohhh,
âlemin kraliçesi...

Cingo'ya tam alıştım, birdenbire kokmaya başladı. Dayanamıyorum kokusuna, midemi bulandırıyor. Hava da çok sıcak, bunaldıkça bunalıyorum. Bütün gün evde uyuklayıp duruyorum. Köye gitmek Tango'nun fikriydi, orası serin oluyor, bana iyi gelir diye düşündüm. Yolda Cingo'nun nefes kokusu dayanılmazdı, birkaç kez arabadan inerek kustum, bir kez de arabada... Her şey o kadar kötüydü ki **sınırdan** gülme krizine girdim. Köye gidene kadar kustum.

Arabadan indiğimizde hepimiz perişandık. En çok da Cingo. Çünkü şaşkın köpeğimiz arabayı kendisinin kullandığını düşündüğü için yorgunluktan ölüyordu. İner inmez bir köşeye kıvrıldı ve dört saat boyunca yerinden hiç kalkmadı. O yanıma yaklaşmayınca bulan-

tım biraz hafifledi. Ben de eve girer girmez kanepeye uzandım, bir dört saat de ben uyudum. Uyandığımda Cingo'yu suratıma dik dik bakarken buldum. Yanıma gelmiş, yüzüme sanki artık onu sevmediğini düşünüyormuş gibi bakıyor. Dayanamadım. Çünkü Cingo'yu seviyordum. Sadece son günlerde ciddi bir koku hassasiyetim vardı ve her şey bana çok kötü kokuyordu. Cingo'ya sarıldım ve onu üzmemek için elimden geldiğince yanında durmaya çalışacaktım.

Akşam yemeğinde bize bahçede mangal yaptılar ve köfte pişirdiler. Fakat bu sefer de köfteler kokuyordu, yiyemiyordum. Yemezsem ayıp olur diye kimseye çaktırmadan masanın altından köfteleri usulca Cingo'ya verdim.

Ertesi sabah kahvaltıda da aynı şey oldu. Benim için haşladıkları köy yumurtası bana on yıl önce pişmiş ve bir köşede unutulmuş bir yumurta gibi koktu. Ama yemezsem ayıp olacaktı, o yüzden onu da Cingo yedi. Böylece Cingo yemeklerde ayrılmaz bir parçam oldu. Normalde birbirimizden ayrı duruyor, yemek saatlerinde buluşuyorduk.

Köyden döner dönmez doktora gidecektim. Yediğim

bir şey dokunuyordu, ama ne? Doğru dürüst bir şey yemiyordum ki. Maşallah, Cingo'ya yediği hiçbir şey dokunmuyordu. Nasıl bir midesi varsa artık, beni yese sindirecek...

Köy sefası

Köyde Cingo'yla çok eğlenceli bir hafta sonu geçireceğimizi sanmıştım, ne hayaller kurmuştum. Ama beyimiz yattığı yerden kalkamadı. Bütün gün uyukladı durdu. Yemek saatlerinde annemin yanına gitti, sonra kendi yemeğini yedi, herkesin artıklarını yedi. Bahçe-deki tavuklar için bir kabın içine kuru ekmek doğramışlar, onları bile yedi. O kadar çok yemek yiyince bütün gününü uyuklayarak geçirdi.

Normalde Cingo gaz çıkardığında orada hayatta duramazsın. Yemek yedikçe ve yatıp uzandıkça gaz çıkarıyordu, ama açık havada olduğumuz için koku

yayılmıyordu. Bu yüzden etrafı kokuta kokuta yatıyordu. Onu köydeki köpeklerle tanıştırayım dedim, ama onlara gözünün ucuyla bile bakmadı. Bahçede bir tane hamak var, ben de sıkıntıdan hamağa yattım. Cingo önce korktu ama sonradan bunun ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu fark edip yanıma atladı. Köyden dönene kadar hamakta sallandı!

Karın tokluğu çok önemli bir şey Cangocuğum. Buraya geldim, açık hava, iştahım açıldı. Yedikçe yiyorum. Yemekler de çok güzel, her şey organik. Annen de yemiyor yediriyor, içmiyor içiriyor. **Bendeki rahat beyde paşada yok.** Bir de hamak mı ne, onu keşfettim burada. Ooohhh... Bu hamaktan bana bir tane eve, bir tane de ofise kursunlar. Hiç canım sıkılmaz. Kimseyi rahatsız etmem. Yaşar giderim. Yatar Sayko'yu düşünürüm. Sayko dedim de, bak yine aklıma geldi. Offffff... Bir sıkıntı bastı içimi. Sayko'yu düşününce çok fena oluyorum...

En iyisi yatıp uyuyayım, **uyuyunca hasretim geçiyor.**

Hadi eve dönelim!

Ohoooo, köye gelem, havamız değişsin dedik gya. Herkes uyumaya gelmiş. Hepsi bir köşede pinekledi durdu. En çok da Cingo! Yemek yiyor, hamağa geçiyor, horlaya horlaya, sallana sallana uyuyor. Bir son-raki yemekte, yerinden kalkıp tekrar karnını doyuruyor. Sanki köyün ağası! Ona birkaç kez "Cingo Ağa!" diye seslendim, kulaklarını dikip bana baktı. Hemen alıştı.

Pazar akşamı, bütün aile fertlerimi yattıkları yerden resmen kazıyarak kaldırdım ve tekrar yola çıktık. Neyse ki bu sefer kimse kusmadı...

**Hayatımızın
dönüm noktası**

Eskiden pazartesi-leri severdim. Sonra baktım ki **kimse sevmiyor**... Annem bir öğretmen ve pazartesi-leri okula zorla gidiyor. E öğretmen okula sevmeden giderse öğrenciler zaten severek gitmez. Babam pazartesi-leri sevmiyor çünkü işe gitmek zorunda. Babamın iş yerindekiler de sevmiyor çünkü patron bile işe sevmeden gidiyorsa çalışanlar zaten severek gitmez. Servis şoförü sevmiyor, her pazartesi "Gene şimdi bir hafta direksiyon sallayacağım, vayyy anaaam vay halime," diyor. E o pazartesi-yi sevmeyince biz de sevemiyoruz. Her pazartesi, bizim evi temizlemek için Rukiye Teyze geliyor. "Bıktım bu pazartesi-lerden. Her geldiğimde sizin kapıyı açınca beni Cingo'nun tüyleri karşılıyor, her

tarafa tüy d km  , hafta sonu hiç mi s p rmediniz bu evi?" diyor. Böylece silsile halinde kimse pazartesiye sevmiyor. Dediğim gibi, ben eskiden seviyordum ama herkes böyle deyince demek ki sevmememiz gerekiyor diye düşünüp ben de sevmez oldum.

Ta ki köyden d nd Ğ m z n ertesi günü olan pazartesiye ya ay ncaya kadar... Sıradan bir gündü. Sabah kalktık, babam i e gitti. Annem bizi yine Cingo'yla bahçeye gönderdi. Güneşin altında oyun oynamaktan beynimiz burnumuzdan aşağıya akmak üzereyken annem apartman kapısında belirdi. Giyinmi ,  antası da elinde.

"Ben dışarıya çıkıyorum, hastaneye gideceğim, siz eve çıkın," dedi ve gitti. Biz de yukarıya çıkıp Cingo'yla leblebi yedik. Leblebileri Cingo'nun önüne döküyorum, patisiyle tek tek çekip öyle yiyor. Onu izlemek çok eğlenceli. Sonra köpekli bir film açtık. Eskiden televizyondaki köpeklerin film olduğunu anlamaz, onlar ko unca Cingo da evin içinde ko ardı. Onlar havlayınca bizimki de havlardı. Birkaç kez kafasını televizyon ekranına toslayınca aklı başına geldi. Şimdi uslu uslu oturup film izliyor, tek tek **leblebi** yiyor.

O gün de oturup annemi bekledik. Ama gelmedi. Babam işten geldi, annemi sordu. Dışarıya çıktığından haberi yokmuş. "Öğlen çıktı, daha gelmedi," dedim. Sonra babam annemi aradı ama annem telefonunu açmadı. Endişelendik. Babam böyle durumlarda endişesini belli etmez, sakin olmaya çalışır ama başaramaz. Ben de onu üzmemek için kendi kaygılarımı belli etmem. Öyle birbirimize bakıp gülümseyip duruyoruz.

Babam, "Sofrayı hazırlayalım, annen şimdi gelir," dedi. İkimiz mutfak masasını hazırladık. Cingo'nun mama kabını da masanın altına koyduk. Masaya oturup annemi beklemeye başladık.

Derken kapı açıldı ve annem geldi. Yanakları kıpkırmızıydı. Sanki ağlamış gibiydi, ama gülüyordu da. Cingo gidip annemin bacaklarına sarıldı. Annem de eğilip Cingo'ya sarıldı. Bu ev, annemle Cingo'nun birbirine sarıldığı anlara hasretti tabii. Görünce şaşırdık. Ben de gidip onlara sarıldım. Sonra babam da geldi, herkes birbirine sarıldı ve annem ağlamaya başladı.

Doktora gitmişti. "Hasta olduğunu mu öğrendi acaba?" diye düşündüm. Bir anda korkunç bir film senaryosu geçti gözlerimin önünden. Annem doktora gitmişti.

Doktor ona "Çok ağır bir hastalığa yakalanmışsın," demişti. Anneciğim yıkılmıştı bunu duyunca. Sokaklarda saatlerce ağlamış, sonra eve gelmişti. Bizi öylece görünce nasıl söyleyeceğini bilememiş ve hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

Şimdi ben de ağlıyordum. Annemi, babamı, ailemi çok seviyordum ve kimseye bir şey olmasını istemiyordum.

Anneme sınıksı sarılıp "Bizi bırakma anneeeciğim, iyileşeceksiiiiin," dedim hıçkırığa hıçkırığa.

Sonra babama sarılıp "Lütfen annemi yaşatmak için bir şeyler yaaap!" diye sarstım.

Annem de babam da Cingo da donup kaldılar.

Sonrası şöyle gelişti:

"Saçmalama be, Allah korusun. Ne biçim konuşuyorsun sen öyle yavrum? Sapasağlamım ben!"

"Neee? Doktor sana çok hastasın demedi mi?"

"Demedi, onu da nerden çıkardın?"

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Sevinçten ağlıyorum ben."

"N'oldu, milli piyangodan para mı çıktı yoksa? Ahaa, zengin mi olduk? Bana o istediğim bilgisayar alır-

sın o zaman di mi? Cingooooo duydun mu oğlum?
Zengin olmuşuz. Ben sokağa çıkıyorum, arkadaşlara
söyleyeyim..."

"Dur be çocuğum, ne piyangosu? Ne hayal dünyanın
varmış, ağzımı açtırmadın."

Dedi ve çantasından bir kâğıt parçası çıkarttı. Siyah
beyaz bir kâğıt parçası... Bulanık görüntülerin ortasın-
da küçücük bir şey duruyordu. Bunun ne olduğunu bi-
liyorduuuuuummmm! **Daha önce görmüştüüüüüm!**

Yerimde duramıyordum, koltuğun tepesine çıkıp
zıpladım, takla falan attım. Anneme sarıldım, babama
sarıldım. anneme sarıldım, babama sarıldım, tekrar
anneme sarıldım.

Annem beni durdurdu. Babamla ikimize döndü ve “Bir **bebeğimiz** olacak. İki aylık hamileyim,” dedi. O pazartesi benim hayatımın en güzel günüydü.

Düşünsene, bir kardeşim olacak... Ona mama yediririm, emeklerken onunla birlikte emeklerim, oyunlar öğretirim. Biraz daha büyüyünce parkta futbol oynarız. Maçlara bizimle gelir. “Abi, abi,” diye peşimde dolanır. Offff yaaa, çok eğlenceli olacak hayat, çoook!

Gidiyorum buralardan...

Sonra Cango, Bingo ve Tango birlikte sofraya oturdular. Bingo hepsinin tabağına yemek koydu. Benim mama kabım masanın altındaydı, ama bana mama koymadı. Bingo kaygılarından bahsediyordu, Tango "Üstesinden geliriz, büyür gider, ben de Cango da sana yardım ederiz," diyordu. Cango yeni kardeşiyle yaşayacağı olağanüstü eğlenceli, muhteşem ötesi, multi-komik, süper günlerinden bahsediyordu. Hepsi hayallere dalmıştı. Benim mutfağın kapısından onları izlediğimin farkına bile varmadılar.

Gidip Bingo'yu tebrik edeyim diye masanın üstünde duran elini yaladım. "N'aaaapıyorsun Cingo yaaa? Daha yeni yıkadım elimi, öfff," dedi ve kalktı. Öfff mü? Kız daha dün köyde masanın altından beni besliyordun.

Ellerin hep salya oluyordu... Hiç öfff möfff demiyordun ama... N'oldu şimdi? Yeni bir bebeğiniz olacağının haberini aldın, şimdi havandan yanına yaklaşılmıyor. Öfff'müş.

Balkona gittim. Balkon demirlerini kemirmeye başladım. Sokaktan bebek arabalı bir çift geçti. Nasıl mutlular... Bebek arabasını sen mi ittireceksin, ben mi ittireceğim, bunun kavgasını yapıyorlar gülerek. Oysa benim hiç böyle bir ailem olmadı. Bizimkiler benim tasmamı hep "Al biraz da sen tut, kolum koptu," diyerek birbirine uzatıp durdular. **Demek ki bebek başka, köpek başka...**

Ama beni Congo kardeş istiyor diye almışlardı bu eve.

Ama şimdi bebek geliyordu.

Ama benim yerim başka, bebeğin yeri başka.

Ama yine de ne bileyim?

Ama, ama, ama...

Bu düşünceleri kafamdan savmaya çalışıyordum, yapamıyordum. Yemekten sonra onlar da balkona geldiler. Tam köşedeki minderin üstüne serilmiş hayaller kuruyordum ki Tango, "Kalk ordan, Bingo otursun. Onu

rahat ettirmemiz lazım," dedi ve arkasına minderler, yastıklar dayadı. Normalde o köşeye hep ben otururum ama Bingo kıymete bindi bir anda!

Kalktım, ne yapayım. Usulca masanın altına süzüldüm. Hemen akrabalarını, arkadaşlarını arayıp mutlu haberi verdiler. Bingo, anneanneyi de aradı. "Anneeee, bir torunun daha olacak," deyince kadın çığlık atmaya başladı.

Öffff, hiç sevmem yaygarayı. Hele anneannenin yaygarasını hiç sevmiyorum. Telefonda ne diyorsa hepsini duyuyorum. Yok söyleymiş de, böyleymiş de,

istemiyordunuz ama bak nasıl iyi oldu da, büyüyünce Can'a yoldaş olacak o da... Söylendi durdu. Sonra bir ara benden bahsetti.

"Eeeee o köpekle bebek aynı evde olmaz şimdi," dedi.

Nasıl yaaaa? Nasıl yani? Nasıl olmaz? Yiyecek miyim ben sizin bebeğinizi, yok artık! Zaten hiç çekemiyordu beni. Hep kıskanıyordu. Bize gelince saçını tepeden toplayıp kuyruk yapıyordu, daha o zaman anlamıştım beni kıskandığını. "Benim kuyruğumu bile kıskanıyor o, dinleme Bingo sen onu," diyecektim ki Bingo, "Bilmiyorum ki anne, bakalım, belki bir süreliğine köye göndeririz," dedi.

Köye mi? Bir süreliğine mi? Cango'yu da gönderin o zaman. Kardeş geliyorsa ikimize de geliyor. Kardeş gelince diğer kardeş gidiyorsa, Cango da gitsin. Masanın altında **inim inim inliyordum** ama kimsenin ruhu duymuyordu.

Pis Cango! O bile unuttu beni. Kardeşi olacakmış da onunla top oynayacakmış. Herkes bendi di mi Cango? Sanıyorsun ki attığın topu tutup tutup sana geri getirecek. O çocuk var ya, topu alır, at dersin atmaz, tut der-

sin tutmaz. Böyle bu çocuklar, ben biliyorum... **Oğlum**
var yaaa, sen beni mumla arayacaksın, mumla...

O geceyi onlar sevinç, bense acı içinde geçirdim. Sabaha kadar gözüme uyku girmediydi. Demek buraya karamış. Beni Congo kardeş istiyor diye almışlardı. Şimdi gerçek kardeş geldi ve benim görevim tamamlandı. Artık daha fazla burada durmamın, kimseye ayak bağı olmamın bir anlamı yok diye düşündüm. Onlar "Git!" demeden, kendim gidecektim. Onurlu bir köpektim ben, bunların hiçbirine gerek yoktu.

Sabaha kadar bunları düşündüm ve kararımı verdim. Ayakkabılıktaki poşetlerden birinin içine kemiklerimi, yastığımı, yoğurt kabımı ve ayakkabılarımı, mama kabımı koydum. Congo'nun bana aldığı kemik şeklindeki oyuncak da alacaktım ama son anda vazgeçtim. Kardeşiyle oynarken kullansın. Benden hatıra kalsın. Ben sizin gibi değilim. **Düşünceliyim.**

Evden çıkmadan önce odaları tek tek dolaştım. Congo yatağında uyuyordu. Üstünü açmış. Ağzımla yorganı çektim, üstünü örttüm. "Hoşça kal canım Congo. Mutlu ol," dedim. Komodinin üstündeki süttten son bir firt aldım.

Yatak odasına girdim. Tango ve Bingo birbirlerine sarılmışlar. Size yemin ediyorum, bunlar hep birbirlerine sırtlarını dönüp uyuyorlardı. Demek ki bu bebek aileye iyi gelecek. Sarılmışlar... Hep öyle kalsınlar. Hoşça kal huysuz ve tatlı kadın... Hoşça kal âlemin kraliçesi... Hoşça kal yazılımcı Tango... Şirkettekilere selam söyle. Yeni bebeği şirkete de götür, ona benden bahsetsinler.

Kapıya yürüdüm. Poşetimi dişlerimin arasında sımsıkı tutarak zıplayıp patimle kapıyı açtım.

Hoşça kal güzel evim...

Hoşça kal güzel ailem...

Hoşça kalın...

KAYIP İLANI

Canımız, birtanemiz, ailemizin dördüncü üyesi CİNGO kaybolmuştur.

Bulanların insanlık namına onu evine getirmesini rica ederiz.

Eğer çıkartmamışsa boynundaki tasmada telefon numaralarımız var.

Onu çok özleyorz ve çok seviyoruz.

Gocukoğlu Ailesi

BILMIYORUM YAAA,
ELKI GERİ DÖNERİM.
DUR BAKALIM,
AZ DAHA ARASINLAR...

